

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Raffles

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1070

EEN WOEKERAAR IN DE KLEM.

fr. 1.50

„Daar is je plaats, ouwe schobbejak!”

☛ Elke aflevering bevat een volledig verhaal. ☛

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een woekeraar in de klem

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE PANDHUISHOUDER.

De White Chapel is één van de drukste en voornaamste verkeerswegen in Londen en is tevens de breedste in de volkrijke Londensche buurt, waaraan zij haar naam te danken heeft.

De huizenzee wordt in dit oostelijk gedeelte van de reuzenstad slechts sporadisch afgewisseld met zeer kleine parkjes. Eigenlijk gezegd niet meer dan plantsoenen, en die uren ver uit elkander liggen.

Het groote Victoriapark, dat in het Noord-oosten is gelegen, is voor de bewoners van White Chapel veel te ver verwijderd om er gebruik van te kunnen maken.

Slechts op Zon- en Feestdagen trekken zij er bij duizenden heen, om er te genieten van de heerlijke oude boomen, de vijvers en de prachtig onderhouden weiden.

Maar in White Chapel zelf kan men uren en uren loopen, zonder het kleinste stukje groen op zijn weg aan te treffen.

Niets dan huizen en nog wel zeer oude wrakke en leelijke huizen.

Hier woont het arme gedeelte der bevolking en hier tiert ook de misdaad welig.

Men vindt er een zeer groot aantal drank- en danshuizen en hoe vaak ook de politie een razzia onderneemt, om er een weinig den schrik in te brengen, een paar dagen later is alles toch weder in vollen gang en de arrestatie van een twintigtal beruchte individuen schijnt zoo goed als niets uit te werken. Er blijven er toch altijd duizenden over.

Toch blijft de politie onverdroten met deze razzia's voortgaan, want het kan toch voorkomen, dat er onder in het schepnet, dat zij bij die gelegenheden hanteert, bij toeval een paar lang gezochte misdadigers gevonden worden, die nog een rekening met de politie te vereffenen hebben, en naar wie reeds lang gezocht werd.

Vele straten in deze buurt vertoonen nog bijna middeleeuwsche trekken, want de huizen zijn daar bijna allen nog dezelfde, die zij waren in den tijd, waarin Charles Dickens zijn verhalen laat spelen.

De Hanburystreet is zeker wel één van de oudste van de wijk, want zij wordt reeds genoemd in een beveldschrift, door Richard den

Derde uitgevaardigd.

De straat is voor deze buurt vrij breed en de oudste huizen, die dreigden in te storten, zijn door nieuwe vervangen, hetgeen echter het uiterlijk van de straat lang niet ten goede is gekomen.

Er staan zelfs een paar huizen, waarvan de twee bovenste verdiepingen nog geheel uit hout bestaan, andere weder hebben zeer schoone gevels en nog uitstekend geconserveerde houten luiken.

Dit laatste geldt in het bijzonder voor de kleine winkelhuizen, die er inderdaad heel schilderachtig zouden uitzien, met hun kleine in lood gevatte ruitjes, hun ouderwetsche stoepen en hun spitse daken, als ze maar niet zoo bijzonder smerig waren.

Van een asphalt-bestrating is hier nog geen sprake.

Op de groezelige keien spelen van vroeg tot laat schreeuwende, nu en dan vechtende kinderen, meerendeels in vodden gekleed.

Somtjids zou men wanen een ouderwetsche hout-gravure te zien, in één der eerste uitgaven der werken van den grooten Enge'schen schrijver dien wij zooeven reeds genoemd hebben. Men zou meenen ieder oogenblik het geschal van een posthoorn te vernemen en een door vier paarden getrokken dilligence de groote koetspoort van één der oudste logementen van de stad, „Bishops Inn", te zien uitrijden onder het luide getoeter van den postiljon.

Maar de illusie duurde nooit lang, want al spoedig verscheen een zeer modern arbeider, of een bobby, een der befaamde Londensche politieagenten, wier uiterlijk zeer martiaal is, doch spot met alle begrippen van romantiek.

In de Hanburystreet, niet ver van de Brick Lane, bevindt zich één dier oude huizen, die aanstonds de aandacht trekken van de oudheidkenners.

Het was waarschijnlijk sedert eeuwen een winkelhuis geweest en had nooit tot iets anders gediend, sedert het in het begin der zestiende eeuw was gebouwd.

De eertijds schoone deur was zeer smal en bezat nog een klopper, een prachtig voorwerp, maar waarvan de historische waarde door den tegenwoordigen eigenaar niet zeer op prijs scheen te worden gesteld, want het zware koperen voorwerp was zwart van vuil.

Ter weerszijden van deze deur bevonden zich twee kleine vierkante ramen met in lood gevatte ruitjes en daarover heen luifelde zich het schuine afdak van zwaar eikenhout, door sterke

ijzeren stangen in den muur verankerd.

Boven de deur echter waren op een koperen drager, drie groote bollen van hetzelfde metaal bevestigd.

Geen enkele Londenaar zou zich hebben kunnen vergissen in de beteekenis van dat embleem — in het huis, waar de drie bollen uithangen, woont een pandhuishouder.

Een naam was nergens op de deur te vinden, maar iedereen in de buurt wist te vertellen, dat in dat huis de oude Pyne leefde.

Hij woonde er al zoo lang, dat niemand in de buurt zich den tijd kon te binnen roepen, dat hij daar niet was, in zijn donkere winkel, achter zijn smalle toonbank, en den indruk wekte van een groote zwarte spin in haar net.

En het was geen wonder, dat de meeste bewoners van deze buurt den ouden Pyne goed kenden, want het kwam helaas maar al te vaak voor, dat zij gedwongen waren iets van hun have aan hem af te staan in de flauwe hoop, dat zij het later wel zouden kunnen terugkopen. Een hoop, die in de meeste gevallen niet in vervulling ging, want de voorwaarden van den pandhuishouder waren streng, misschien wel strenger dan de wet die veroorloofde.

Vele vrouwen in de buurt scholden hem voor ouden woekeraar uit, maar als de nood aan den man kwam, gingen zij toch steeds denzelfdenweg naar den ouden winkel in de Hanburystreet, om daar een paar shillings te krijgen voor een stukje huisraad, wat oude kleeren of iets dergelijks.

Het was omstreeks half negen in den morgen en Pyne had zijn zaak reeds een uur geleden geopend, toen een jong meisje, wier groote schoonheid in deze buurt aanstonds moest opvallen, schoorvoetend den winkel naderde.

Zij kon omstreeks achttien jaar zijn en was zeer eenvoudig, om niet te zeggen, armelijk gekleed, ofschoon met den eersten oogopslag was te zien, dat zij haar sjofele, tot op den draad versleten kleederen zoo netjes in orde hield als het ging.

Haar lage schoenen, waarvan de hakken bijna afgesleten waren, waren glimmend gepoetst. Het katoenen japonnetje vertoonde geen smetje. De kleine handen hoewel ruw van het werken, waren zoo goed mogelijk onderhouden. Het meisje droeg in een geruiten doek geknoot een pak.

Zij trad op de smalle deur toe, waarboven de drie koperen bollen hingen, keek schichtig om zich een, en stak heen aarzelende hand naar de deurkruk uit.

Toen slaakte zij een diepen zucht, maar

scheen moed te vatten en duwde de winkel-deur open.

Zij stond nu in een vrij langen, maar smallen winkel, die zijn licht ontving door twee kleine ramen, terzijde van de deur.

De twee lange zijwanden waren zoo goed als geheelingenomen door langerijen planken waarop een groot aantal pakjes van verschillenden omvang waren neergelegd.

Aan ieder van die pakjes was met een speld of met een touwtje een stukje papier vastgemaakt, waarop een paar letters, een datum, en een volgnummer stonden.

Bij één van de ramen begon de toonbank, die ongeveer vier meter lang was.

Langs den tegenovergestelden wand stond een viertal stoelen, want Pyne had een tamelijk drukke zaak en soms was het wel eens noodig, dat hij zijn klanten moest laten wachten.

Dicht bij het raam bevond zich een soort lessenaar, waarop een zeer zwaar register lag, meestal opengeslagen.

Als het dicht was geklapt, kon dit als een bewijs gelden, dat Pyne op het punt stond zijn zaak te sluiten.

In dit zware boek, dat in dik leder gebonden was, vol cijfers en namen, was de lijdensgeschiedenis van talrijke gezinnen in White Chapel te lezen.

Naast dit register stond een kleine looden inktkoker, waarnaast een pen lag en meer scheen de pandhuishouder niet noodig te hebben voor de uitoefening van zijn beroep.

De ingewijden echter wisten wel, dat hij behalve pandhuishouder ook nog geldschieter was, maar de zaken dienaangaande werden afgedaan in den kleinen achterwinkel, dien men ook een soort huiskamer zou kunnen noemen, en die door middel van een dubbele glazen deur, waarvan de bovenkant met groene sits was gespannen, van de andere ruimte gescheiden was.

Daar stond ook een kleine brandkast, en daar bevond zich ook een hokje, een bedstede, waar hij sliep. Het huis had nog een insteekkamertje, dat men langs een wenteltrap bereiken kon, en daar huisde de oude Nelly, de vrouw, die het huishouden deed van Pyne, die nooit gehuwd was geweest en zoover men wist ook geen kind of kraai ter wereld bezat.

Op dat oogenblik stond Pyne achter zijn toonbank, doende met het onderzoek van een aantal lompen, die hem zoeven waren gebracht.

Hij was een klein gebogen mannetje van een jaar of zestig met een kop als van een havik en grijze oogen.

De groote mond had dikke lippen, die meestal

in beweging waren, alsof hun eigenaar onop-houdelijk bijzichzelf sprak.

Booze tongen beweerden, dat hij dan bezig was het aantal van zijn slachtoffers op te sommen, en dat hij daar dan natuurlijk nooit mee gereed kwam.

Het moet wel gezegd worden, dat de oude Pyne een zeer onaangenaam gezicht had, dat nog het meest gelek op dat van een boosaardigen aap.

Het opmerkelijk lage voorhoofd en de vooruit springende kaken zouden voor iemand, die bedreven was in de schedelleer, stellig van het grootste belang zijn geweest.

Lombroso, de beroemde Italiaansche phrenoloog, zou den man waarschijnlijk uit dankbaarheid om den hals zijn gevallen. Pyne ging nog even door met zijn werk, voortdurend mummelend en zijn dikke lippen bewegend, schoof toen de lompen terzijde en wendde zich naar zijn klant.

Op hetzelfde oogenblik verscheen er een glimlach van herkenning op zijn gelaat, maar het was een glimlach, die zijn trekken niet ophelderde, maar er integendeel een schrikwekkende uitdrukking aan verleende.

„Wel lief kind, zijn we daar weer? Komen we den ouden man nog eens bezoeken? Komen we eens afrekenen? Wat zie je er vanmorgen weer bekoorlijk uit!”

Hij keek het jonge meisje grijnzend aan, streek zich een paar malen over den kalen schedel en scheen toen pas het pak in het oog te krijgen, dat het meisje onder den arm droeg.

Hij trok een bedenkelijk gezicht, keek haar nog eens aan, terwijl zij onwillekeurig een paar stappen achteruit trad en ging toen op het reusachtige register toe.

Hij begon er ijverig in te bladeren, terwijl hij in zichzelf mompelde:

„Dash — Desmond — Drabbel — wacht, daar heb ik het al, Draper, Jane Draper.”

Hij ging met een smerig stukje potlood een rijtje cijfers na, onverstaanbare klanken mompelend en hief eensklaps met een ruk het hoofd op om het jonge meisje, dat angstig voor zich uitstaarde, opnieuw grijnzend aan te zien.

„Weet je hoeveel het nu al is, schatje?” vroeg hij toen.

Het meisje schudde ontkennend het hoofd en antwoordde stamelend:

„Ik weet het niet, mijnheer, mijn moeder...”

„Het is nu zeventien pond en zes shilling. Een fortuin in dezen tijd, een burgermans fortuin. Ik heb je moeder tot dusver niet lastig gevallen en ik heb je het geld op heel billijke

voorwaarden geleend. Vijftien procent, minder kon het toch niet. Ook voor je panden, niet veel zaaks tusschen haakjes, heb ik eigenlijk meer betaald, dan ik met mijn geweten als zakenman overeen kon brengen."

Het jonge meisje was bleek geworden en zeide op zachten toon, terwijl zij den blik naar den grond gewend hield:

„Ik wist niet, dat het zooveel was, mijnheer Pyne. Zeventien pond ?

„En zes shilling. Ja, lievertje, mijn boek ligt niet. Ik zet het den besten boekhouder, om de zaak zoo goed te regelen, als ik doe."

„Maar... maar hoe kunnen wij dat ooit terug betalen," kreet Jane Draper eensklaps wanhopig.

„Nu, het zou een groote schade voor mij zijn, als het niet ging. Ik heb wel panden van je moeder maar daarbij, heb ik immers ook geld voorgesloten. Als ik die verkoop, wanneer ze ze niet inlost, dan zal ik er nog schade op lijden. Ik reken er vast op, blondkopje, dat je mij vandaag eens eindelijk zult komen betalen."

„Maar wij kunnen niet mijnheer Pyne. Ik verzeker u, dat het ons onmogelijk is," hernam Jane met tranen in de oogen, terwijl zij een smeekend gebaar maakte.

„Kom, kom," zeide Pyne, met hetzelfde hatelijke grijnslachje. „Ik ben overtuigd, dat je het wel betalen kunt, al is het dan niet in geld."

„Wat meent gij daarmee, mijnheer ?" vroeg het jonge meisje, terwijl zij Pyne met groote oogen aanstaarde.

„Begrijp je dat niet, mijn hartlap ? Nu, ik zal het je dadelijk wel duidelijk maken. Och, wat is zij een lieve onschuld ! Wat heeft zij blinkende blauwe oogen ! Men zou er zoo in happen

in die kleine Jane Draper."

Pyne had zich nog verder over de toonbank gebogen en had zijn hand als een klauw langs den arm van het jonge meisje laten glijden, die verschrikt achteruit week.

Toen stamelde zij :

„Ik heb hier nog wat goeds bij me, mijnheer. Pyne, zuiver wol. Zoudt gij ons daar niet wat op willen voorschieten ?"

Pyne haalde de schouders op en hernam :

„Wat helpt mij dat ? Kom ik zoo weer in het bezit van mijn geld ? Waarom betaalt je moeder mij niet ?"

„Ik zeide u toch, dat zij niet kan," riep het jonge meisje. „Zij is ziekelijk. Gij weet toch ook wel dat ze half verlamd is ?"

„Maar jij werkt toch !

„Ik werk als men mij te werken geeft, maar helaas, ik heb te laat geleerd mijn handen uit de mouw te steken. Ik werk nu hier en daar, maar lang niet alle dagen en ik moet nu zooveel uitgeven om de geneesmiddelen voor mijn arme moeder te kunnen betalen en nog voor iets anders."

„Voor wat dan wel ?"

„Dat raakt u niet, mijnheer Pyne," antwoordde Jane Draper en haar geheele jonge gelaat was plotseling strak.

Pyne liet zijn ruige wenkbrauwen zakken, todat ze zijn oogen bijna geheel verborgen en liet een smakkend geluid met zijn dikke lippen hooren.

Toen zeide hij kortaf :

„Ik dring me niet in je vertrouwen, lief kind. Ik wil je alleen maar zeggen, dat je mij zult moeten betalen. Ik weet zeker, dat er goeie vrienden zijn, die vinden er bepaald wel iets op.

HOOFDSTUK II.

WAAR RAFFLES TEN TOONEELE VERSCHIJNT.

Een oogenblik bleef het stil in den smallen, half donkeren winkel.

Toen zeide Jane Draper :

„Luister, mijnheer Pyne. Misschien zullen onze omstandigheden nog wel veranderen en dan wordt uw geld met woekerwinst terug betaald, dat zweer ik u, maar u moet ons nog wat tijd geven.”

„Dat ben ik juist niet van plan, schatje,” antwoordde Pyne. „Ik begin mijn geduld te verliezen, moet je weten. Ik heb geteekende schuldbekentenissen van je moeder en je zult wel weten, wat er gebeurt, als er niet betaald wordt. Vandaag is het vervaldag en als ik wil, zou ik morgen je moeder uit de woning kunnen laten zetten en jou natuurlijk ook.”

„Maar dat zult u toch niet doen ?” riep Jane doodelijk verschrikt.

„Ik zal het niet doen, maar dan stel ik voorwaarden.”

Onder het spreken was Pyne om de toonbank heen gelopen en hij stond nu handenwrijvend voor Jane Draper.

„Noem mij uw voorwaarden, mijnheer Pyne en wanneer het mogelijk is, ze in te willigen, dan zal ik het doen,” hernam Jane Draper.

„Heeft mijn onschuldig lammetje het dan nog niet begrepen ?” kwam Pyne, terwijl hij nog een stap naderbij kwam. „Moet ik dan nog duidelijker zijn ? Ik heb het lot van je moeder in mijn hand en die is sterk, dat verzeker ik je. Als er iets tusschen mijn vingers komt, laat ik het niet zoo spoedig meer vrij, tenzij men mij een goeden losprijs betaalt. Kom, geef mij bij wijze van afrekening maar spoedig een kusje.”

Jane Draper trad een stap achteruit, met een uitdrukking van zulk een diepe afschuw op het gelaat, dat Pyne een kreet van woede slaakte.

Plotseling greep hij haar ruw bij den pols, bracht zijn mond dicht bij haar oor en zeide op dreigenden, gedempten toon :

„Ik zou je raden, om niet te weigeren of tegenstand te bieden. Bedenk, dat ik het lot, misschien het leven van je moeder in mijn hand

heb. Ik weet heel goed, dat zij mij die som niet kan terug betalen. En als je het dan hooren wilt, ik heb met opzet nooit gesproken over terug betalen, en het bedrag steeds laten oploopen, omdat ik jou aldus in mijn macht wilde krijgen. Je ziet, dat ik volkomen eerlijk ben, als jij dan ook maar inziet, dat er geen ontkomen voor je mogelijk is, tenzij je je moeder in het ongeluk wilt storten. Krijg ik nu mijn kus ?

„Nooit !” riep Jane vol afkeer uit. „Liever maakte ik mij van kant.”

„En je moeder ?”

„Ik weet zeker, dat mijn moeder zelf liever den dood zou ingaan, dan te moeten beleven, dat ik mij zelf zou bezoedelen door de aanraking met een ellendeling, als gij zijt.”

„Ei, staan de zaken zoo ?” riep Pyne met een hatelijk lachje, en door zijn hartstocht medegesleept, waardoor hij alle voorzichtigheid uit het oog verloor. „Welnu, dan zullen wij eens zien, wie aan het langste eind trekt ! Ik ben sterker dan je denkt, al steek je bijna een hoofd boven mij uit en ik zal je weten te dwingen.”

Pyne trachtte ook haar andere hand te grijpen, maar snel rukte Jane zich los en voor Pyne goed en wel wist wat er gebeurde, daalde die hand met een klinkenden slag midden op zijn wang neer.

„Bravo !” liet zich eensklaps een heldere stem hooren, „dat noem ik een flinkenslag.”

Zooeven was de winkeldeur opengegaan en op den drempel vertoonde zich een rijzig man, deftig gekleed en met een krachtig, energiek gelaat.

Maar Pyne werd zoo door zijn woede en wraakzucht medegesleept, dat hij de opmerking niet eens gehoord had en zich opnieuw op het jonge meisje wilde werpen, met een gebrul als van een wild dier.

Maar hij had nog geen stap gedaan of hij voelde zich door een ijzersterke hand in zijn nek gegrepen en het volgende oogenblik werd hij over zijn toonbank geslingerd, terwijl dezelfde stem van zooeven hem toeriep :

„Daar is je plaats, ouwe schobbejak ! En waag het nog eens, het arme meisje met een vinger aan te raken.”

Pyne keek den indringer met een blik vol valsheid en haat aan, terwijl hij zijn geschaafden arm greep, die nog al te lijden had gehad, toen hij zoo censklaps de onvrijwillige reis over het zinken blad van zijn toonbank maakte.

Maar hij dacht er geen oogenblik aan, zich te verzetten tegenover den krachtigen man, die daar voor hem stond, de vuisten nog altijd gebald, en gereed om den pandjesbaas onmiddellijk neer te slaan, wanneer hij een beweging mocht willen maken.

De vreemdeling wierp den schurk een verachtelijken blik toe en wendde zich nu tot het jonge meisje, dat verschrikt op dezelfde plek was blijven staan, terwijl hij op vriendelijken toon zeide :

„Gij hebt nu niets meer te vreezen, Miss. Ik kwam hier toevallig langs, omdat ik veel belang stel in oudheden en toen ik door de kleine ruitjes van het venster naar binnen keek, zag ik, hoe de oude schavuit, ook een oudheid, maar alles behalve fraai, zich aan u trachtte te vergrijpen. Kom maar aanstonds met mij mede, en gij zult niets meer van dien ellendeling te vreezen hebben, daar sta ik u borg voor.”

Reeds wilde het jonge meisje haastig naar de deur stappen, toen Pyne met schelle stem riep, terwijl zijn leelijk gelaat van machteloze woede afsehuwelijk vertrokken was :

„En mijn zeventien pond en zes shillings. ? Waar blijven die ? Ik zou je aanraden om ze mij te betalen, of er gebeuren ongelukken. Bedenk, wat ik zoeven van je moeder gezegd heb.”

Het meisje stond stil, bedekte haar gelaat met de handen en kreunde zachtjes.

Toen hief zij eensklaps het hoofd weder op en riep op wanhopigen toon :

„Ik heb het immers niet. Geef mij nog twee weken tijd, mijnheer Pyne. Al zou ikdag en nacht moeten werken, ik zal u het geld terug betalen.”

Maar reeds had de vreemdeling de hand in den zak gestoken en er twee bankbiljetten van tien pond uitgehaald, welke hij met een verachtelijk gebaar op de toonbank smeed.

„Daar is je geld, oude schurk,” zeide hij op gedempten toon. „De schuldbekentenis !”

„Ja, maar...” begon Pyne, die op dezen afloop in het geheel niet gerekend had.

„De schuldbekentenis, en vlug een beetje, want ik heb vandaag een ongeduldige bui en dan heb ik nooit mijn vuisten in bedwang.

Ik geef je twee minuten en als ik binnen dien tijd mijn wisselgeld niet terug heb en de schuldbekentenis van het arme kind, dan trek ik je nogmaals over de toonbank heen en dan zal ik een en ander zelf wel in orde maken.”

De vreemdeling had nog nauwelijks uitgesproken, of reeds was Pyne haastig aan den gang getogen.

Hij ging naar zijn achterkamer, opende daar de brandkast, nam er een klein geldkistje uit, opende ook dit en haalde er een aantal beduimelde papiertjes uit, welke hij haastig vergeleek met een klein kasboek, dat eveneens in de kast had gelegen.

Daarop kwam hij weder naar den winkel, na de brandkast zorgvuldig gesloten te hebben.

De bezoeker had in dien tijd eenige geruststellende woorden tot Jane Draper gesproken, maar tevens had hij geen oog afgewend gehouden van de kleine, groen geschilderde brandkast, waarvan hij een klein gedeelte had kunnen zien.

Pyne grabbelde nu haastig in een smerige oude portemonnaie, telde het wisselgeld uit, schoof den indringer met een nijdig gezicht de vieze papiertjes toe en bromde :

„Daar, en maak nu, dat gij weg komt, of ik roep de politie.”

„Dat is een loos dreigementje, oude schelm,” riep de ander met een kort lachje. „Ik geloof dat jij wel de laatste zoudt zijn, die de hulp van de politie zou inroepen, met wie je waarschijnlijk niet op al te goeden voet staat. Ik zal hier weg gaan wanneer het mij belijft, en geen seconde eerder, dat verzeker ik je.”

Hij had een blik geworpen op de smoezelige papiertjes, die voor hem op de toonbank lagen en zeide nu met een grimmig lachje, terwijl hij opnieuw woedend zijn vuisten balde :

„Ruim zeventien pond te moeten terug betalen voor een schuld van nog geen acht. Ik heb wel eens van woekeraars gehoord, mijnheer Pyne, maar ik geloof, dat gij hen allen met genoeg een paar punten kunt voorgeven en dan nog winnen !”

Onder het spreken had hij de papiertjes opgevouwen en ze met een lichte buiging aan het jonge meisje ter hand gesteld, dat zwijgend, met de kleine handen op het hart gedrukt, had toegekeken, bijna nog niet in staat om aan zoo veel geluk te gelooven. Maar zij zag den valschen loerenden blik niet, dien Pyne haar toewierp en zij hoorde evenmin de woorden, die hij tusschen zijn gele, afgebrokkelde tanden mompelde :

„Wij zijn nog niet van elkaar af ! Je zult ge-

waar worden, wat het zeggen wil, als je 't eenmaal met Philip Pyne aan den stok krijgt."

De onverwachte bezoeker had inmiddels het wisselgeld met een snel gebaar van de toonbank in zijn zak laten glijden.

Hij nam nu beleefd zijn hoed af voor het jonge meisje en zeide met een stem, die haar zonderling ontroerde:

„Ik hoop, dat gij mijn geleide niet zult afwijzen, Miss. Ik zou graag nog eenige woorden met u willen wisselen."

„Mijnheer, ik weet niet"..... stamelde Jane Draper. „Gij zijt zoo goed voor mij geweest, maar..."

„Maar er kon wel iets achter zitten!" liet de schelle stem van Pyne zich hooren, terwijl hij een hatelijk lachje uitstiet.

Met een ruk van het gansche lichaam wendde de vreemdeling zich naar den pandjesbaas om.

Zijn gelaat had een dreigende uitdrukking gekregen, toen hij hem toebeet:

„Let goed op je woorden, gedrochtelijke dwerg en waag het niet, nog eens ook maar een woord ten nadeele van die jonge dame te zeggen."

Hij wendde zich opnieuw tot het jonge meisje en riep eensklaps verschrikt uit, toen hij haar zag wankelen:

„Maar wat scheelt u, Miss? Gij ziet zoo bleek! Gevoelt gij u niet wel?"

„Het zal wel voorbij gaan, mijnheer," zeide het meisje met zwakke stem. „Ik had nog geen gelegenheid om vandaag iets te eten. Ik —" maar het jonge meisje kon niet uitspreken.

Een duizeling scheen haar aan te grijpen.

En zij zou zeker gevallen zijn, als de bezoeker niet snel was toegeschoten en haar in zijn krachtige armen had opgevangen.

Hij droeg haar snel naar een stoel en beval kortaf, zich tot den pandjesbaas wendend en op den toon van iemand, wiens bevelen aanstonds gehoorzaamd worden:

„Frisch water en een beetje azijn. Gauw wat. Moet ik je wat spoed leeren betrachten door de punt van mijn laars tegen het ondereinde van je rug te plaatsen?"

Knorrend als een everzwijn sloop Pyne naar de achterkamer en een oogenblikje later keerde hij terug met een kom, waarin water en azijn was.

De vreemdeling doopte er een punt van zijn zakdoek in, maakte de slapen en de polsen van het bewustelooze jonge meisje nat, hield haar een flaconnetje van groen kristal onder den neus en mocht het genoeg smaken, dat zij weinige oogenblikken later weder de oogen-

opsloeg en zwakjes glimlachte. Zij deed een poging om op te staan en zeide nauwelijks hoorbaar:

„Wat vreemd is dat, ik had plotseling een gevoel alsof ik ging vliegen en toen wist ik in eens niets meer."

„Dat komt, Miss, omdat ge met een nuchtere maag de deur uit zijt gegaan en toen heeft de opwindning van het tooneeltje van zooeven de rest gedaan," zei de vreemdeling, terwijl hij het jonge meisje vriendelijk toeknikte, maar in zichzelf voegde hij er aan toe:

„Uitgehongerd, niets meer of minder."

Zonder verder nog eenige aandacht te schenken aan Pyne deed de bezoeker het meisje opstaan, vatte haar voorzichtig onder den arm, liet haar een paar schreden doen en vroeg toen:

„Denkt gij, dat gij zoudt kunnen loopen?"

„Ik weet het niet, mijnheer. Misschien als ik nu en dan kan rusten. —"

„Woont gij hier ver vandaan?"

„In de Pellhamstreet, mijnheer."

„Dat is hier gelukkig dicht bij," hernam de ander. „Dan zal ik u vergezellen. Neen, gij moogt volstrekt niet tegenspreken."

En met deze woorden opende de vreemdeling de deur, liet het meisje voorgaan, nam haar voorzichtig onder den arm en zeide:

„Nu maar langzaam aan. Gij kunt gerust op mij steunen. Ik ben sterker dan gij denkt."

Jane glimlachte flauwtjes, wierp haar redder een schuwen blik toe en zeide op een toon vol dankbaarheid:

„Ik mag werkelijk geen misbruik meer van uw vriendelijkheid maken, mijnheer. Laat ik u nu mijn innige dankbaarheid betuigen, dat u mij uit de klauwen van dien ellendeling gered hebt en noem mij dan uw naam, opdat ik weet, aan wien ik later het geld zal moeten terug betalen."

„Wanneer gij niet wilt, dat wij op slag kwade vrienden worden, miss, dan spreekt gij geen woord meer over het geld, voordat ik u daartoe zelf verlof geef. Gij moogt daar in het geheel niet meer aan denken. Want ik geloof, dat dat u zoo bleek en zwakjes heeft gemaakt. Wat mijn naam betreft?"

Hij scheen een oogenblik te aarzelen en vervolgde toen snel:

„Mijn naam doet er volstrekt niets toe, omdat er over terug geven niet gesproken wordt en gij raakt me ook volstrekt niet zoo spoedig kwijt. Wilt ge mij met alle geweld uw dankbaarheid betuigen, doe het dan door mij uw geschiedenis mede te deelen en mij te zeggen, hoe het mogelijk is, dat gij om zul k een jam-

merlijk klein bedrag in zulk een vreeselijken toestand hebt kunnen geraken. Geloof maar dat ik het niet uit pure nieuwsgierigheid vraag. Zulk een kleinzielig gevoel is mij vreemd, maar ik zou u graag willen helpen, meer dan ik kon doen, door die onnoozele paar ponden terug te betalen."

Jane keek hem nogmaals aan met denzelfden schuchteren blik, maar zij gaf nog geen antwoord „Vertrouwt gij mij niet?" vroeg de man aan haar zijde op vriendelijken, dringenden toon.

Jane hield nu haar oogen gevestigd op het krachtig geteekende, mannelijke gelaat met de doordringende grijze oogen, die tot op den bodem van haar ziel schenen te kunnen lezen en antwoordde toen haastig:

„Ik vertrouw u volkomen, mijnheer. Gij hebt u zoeven ridderlijk gedragen —"

„Bewijs mij dat dan door mij mede te deelen, wat ik vroeg, tenminste, wanneer geen redenen van dringenden aard u dat beletten."

Jane scheen een oogenblik te aarzelen en hernam toen vastbesloten:

„Ik heb er nog met niemand over gesproken, mijnheer. Wij hebben trouwens heel weinig vrienden, mijn moeder en ik, maar gij zult het hooren. Denk echter niet, dat gij iets romantisch zult vernemen.

Het is alles zoo vreeselijk eenvoudig, maar ik wil er mede wachten tot ik thuis ben. Als ik alles weder herdenk, zouden mijn krachten mij misschien ontzinken. Ik voel mij zoo zwak, zoo duizelig."

De man naast haar keek haar hoofdschuddend aan.

Toen zeide hij:

„Ik smeek u, Miss, om u niet door misplaatsten trots te laten weerhouden, want dat zou uw gezondheid ernstig kunnen schaden. Zeg het toch eerlijk, dat gij niet alleen vanmorgen nog niet gegeten hebt, maar waarschijnlijk ook gisteravond niet en misschien wel niet den geheelen dag."

Het jonge meisje werd eerst vuurrood en daarna doodsbleek en scheen daarna een hevigen strijd met zichzelf te voeren.

Toen fluisterde zij bijna onhoorbaar, zoodat de andere moeite had haar te verstaan:

„Het is waar, ik heb niet gegeten, sedert gisterochtend. Mijn moeder is zwak en ziekelijk. Ik heb haar mijn portie gegeven en haar wat voorgejokt."

Zonder een woord te spreken, stak nu haar metgezel vluchtig de hand in den zak, drukte haar een zilverstuk in de hand en wenkte met het hoofd naar den bakkerswinkel, dien zij juist voorbij gingen, terwijl hijzelf langzaam door ging.

Haastig stapte het meisje den winkel binnen en een oogenblik later kwam zij er weder uit, met brood en eenige kleine pakjes in de hand.

Vijf minuten later stonden de beide menschen stil voor een oud en wrak huis, in de Pellhamstreet.

De voordeur stond open.

Jane Draper verzocht op zachten toon haar metgezel, haar te willen volgen.

Toen begon zij de trap te beklimmen.

De man, die haar volgde en die haar zoeven bevrijd had uit de klauwen van den pandjes baas, was John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Groote Onbekende!

HOOFDSTUK III.

WRAKKEN OP DE LEVENSZEE.

Vier smalle, krakende trappen met uitgesletten treden moesten Raffles en Jane Draper opgaan, alvorens zij een nauw en duister portaal bereikten, waarop eenige deuren uitkwamen.

Het meisje bleef een oogenblik hijgend staan, uitgeput door deze vermoeide klimpartij, met de hand tegen den boezem gedrukt.

„Vergeef het mij, mijnheer, als ik u verzoek hier een oogenblik te willen wachten. Ik wil mijn lieve moeder graag even waarschuwen. Ik ben zoo bang voor haar gezondheid en reeds eenmaal heeft een plotselinge ontroering haar zoo sterk aangegrepen, dat een halve verlamming er het gevolg van was.”

„Doe dat, Miss, ik zal wachten,” zeide Raffles eenvoudig.

Het meisje deed zachtjes één van de deuren open en ging binnen.

En Raffles keek haar een oogenblik na en liet zijn blikken in het rond waren, over de vervelooze deuren, het begin van de wrakke trap, den uitgesletten vloer, het stuk van de smerige binnenplaats dat hij kon zien en mompelde toen hoofdschuddend :

„Een bloem op een mestvaalt. Hoe zonderling is het toch op deze wereld ingericht. Welke vijandige macht, boven ons staande, kan er behagen in scheppen, dat de eene mensch in een paleis woont, omgeven door een leger van bedienden, terwijl duizenden, honderdduizenden anderen als dit lieve jonge meisje, niet veel beter dan varkens in krotten als dit bijeenhokken ! Zelfs de zon kan hier nergens binnen dringen, de zon, die toch wel voor ons allen geschapen zal ~~in~~ ~~de~~ ~~ver~~ ~~al~~ grijsheid en vuil, duisternis en ellende en geen uitzicht op verbetering, geen licht, dat wenkt aan het einde van dezen steilen weg. Al die duizenden worden als verworpingen geboren en gaan als verworpingen het graf in.”

Met somberen blik keek Raffles door het stoffige kleine venster op de binnenplaats neer,

die wel een duistere krater geleek, op welks bodem hoopen afval en puin, koolstronken en fleschscherven, aardappelenschillen en allerlei afval lagen en met hun doordringenden stank de lucht verpestten.

Daar speelden dozijnen kinderen, slechts met het allernoodzakelijkste bekleed, en die in smerigheid met hun geheele omgeving schenen te wedijveren.

Raffles moest wel tien minuten wachten, alvorens Jane weder terug keerde en haar kleine hand op zijn arm legde, terwijl zij op zachten toon zeide :

„Gij moet er niet boos om zijn, dat ik u zoo lang heb laten wachten, mijnheer. Mijn arme moeder heeft zooveel leed gekend in haar leven, zij is achterdochtig geworden en wil het liefst geen vreemde gezichten meer zien. Maar eindelijk heb ik haar dan toch weten te bepraten. Zij houdt zooveel van mij en ik zeide, dat gij mijn vriend waart, want dat zijt gij toch, niet waar ?”

Raffles keek het meisje een oogenblik ernstig aan en antwoordde toen :

„Dat ben ik inderdaad, Miss. En ik hoop het ook te kunnen bewijzen, daarop kunt gij rekenen.”

Jane keek Raffles dankbaar aan en bracht hem toen door een kleine gang naar een vertrek, dat maar al te duidelijk aantoonde, hoe de armoede hier heerscheres was, ofschoon het tevens zichtbaar was, dat het jonge meisje alle krachten inspande, om het armzalige vertrekje, zoo bewoonbaar mogelijk te maken. Als eenig meubilair stonden er twee matten stoelen, behendig gerepareerd, wat wel noodig was, nadat er drie van de acht pooten gebroken waren. Een wit houten tafel, een plank aan den muur, waarop wat eenvoudige vaasjes met bloemen stonden, een paar prenten, met punaises tegen den muur bevestigd en blijkbaar uit den ouden tijd en tenslotte een gemakkelijke rieten stoel, die dicht bij het venster stond.

In dien stoel zat thans een oude vrouw, die Raffles dadelijk na zijn binnentreden met haar groote blauwe oogen scherp aanzag, alsof zij zich met een enkelen oogopslag een meening omtrent zijn karakter en bedoelingen wilde vormen.

Het onderzoek scheen haar te bevredigen, want een zwak glimlachje verhelderde voor een oogenblik haar wasbleek, droevig gelaat, dat lang vóór den tijd met rimpels doorploegd was.

Raffles liet even zijn blikken glijden over het zilverwitte buitengewoon weelderige haar, het hooge voorhoofd en de fraai geteekende wenkbrauwen en trad toen met een buiging naderbij.

Met moeite hief de oude vrouw de linkerhand op, welke zij Raffles toestak.

„Neem het mij niet kwalijk, mijnheer. De nood heeft mij links gemaakt. Met de rechterhand kan ik bitter weinig doen. Neem dus genoeg met wat de Franschen „La main du Coeur” noemen. Mijn dochter, mijn lieve Jane, heeft mij al over u gesproken. Gij zijt welkom.”

Raffles nam de mooie witte hand in de zijne, boog er zich een oogenblik overheen en zeide met zijn diepe stem, die somwijlen zulk een warmen klank kon hebben :

„Ik kan het mij levendig voorstellen, mevrouw, dat ge mij aanvankelijk een weinig als een ongewenschten indringer hebt beschouwd, daarom haast ik mij, u op mijn eer en geweten te verzekeren, dat ik niets vuriger verlang, dan u van dienst te kunnen zijn. Ik zeg u nu het toeval, dat mij heden door de Hanbury-street voerde, waar ik juist bijtijds kwam om dien schurk van een Pyne, dat is immers zijn naam terecht te wijzen.”

De oude vrouw huiverde even, maar toen zeide zij met een flauw glimlachje :

„Als ik Jane gelooven mag, dan schijnt uw terechtwijzing nog al hardhandig te zijn aangekomen. Ik zeg u dank voor wat ge deed, mijnheer.”

„En ik zeg u dat het niets te beteekenen heeft, mevrouw,” hernam de Groote Onbekende, terwijl hij plaats nam op den stoel, dien Jane voor hem had aangeschoven. „Iedere andere gentleman zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan.”

„En zou die ook de schuld van zeventien pond hebben betaald, mijnheer ?”

„Zonder eenigen twijfel, mevrouw, anders ware hij maar een halve gentleman geweest, dat wil zeggen in het geheel geen.

Onder het spreken had Raffles zijn blikken snel door het vertrek laten dwalen en vestigde

ze eindelijk op het brood dat nog op tafel lag en dat Jane haastig wegborg in een wandkast. Er was reeds een stuk afgesneden. Hoe groot moest de honger van het arme kind wel geweest zijn !

„Ik heb reeds een klein gedeelte van uw geschiedenis vernomen uit den mond van dien afschuwelijken dwerg, mevrouw. Ik weet ook, dat ge heel weinig vrienden hebt. Ik weet nog meer dingen, welke pijnlijk zijn om aan te roeren en ik wilde daar gaarne een einde aan maken. Wilt gij mij dat toestaan ?”

Er gleed een smartelijke uitdrukking over het witte gelaat van de oude vrouw. Haar stem had een droeven klank, toen zij antwoordde :

„Wij hebben het vroeger beter gehad, mijnheer. Zeker, wij hebben nooit tot de rijken behoord, maar wij konden, zooals men dat pleegt te noemen, behoorlijk rond komen. Mijn man had een winkelzaak in het hartje van de stad. Misschien was het wel meer dan hij eigenlijk op zijn schouders had kunnen nemen. Hij was een vooruitstrevend man, ziet gij en hij wilde gaarne meedoen met de grooten...”

De oude vrouw zuchtte diep en tranen welden in haar oogen.

„Laat ik verder vertellen, moeder,” zeide Jane zachtjes, terwijl zij op de oude dame trad en liefkoozend over het witte haar streek. „Het grijpt u te veel aan.”

Een oogenblik was het heel stil in het kleine armoedige kamertje.

Toen vervolgde Jane met afgewenden blik naar buiten starend :

„Het was een zaak, mijnheer, die niet vooruitging ! Iedere maand werd het iets erger — telkens weinig, maar zonder ophouden ! Mijn vader moest geld opnemen — hij hoopte maar altijd op betere tijden, die volgens hem toch eenmaal moesten komen.....

Maar die betere tijden kwamen er helaas niet. Integendeel, het werd nog erger ! Het werd zoo erg, dat er een dag kwam — waarop mijn vader zijn betalingen moest staken ! Ik wil kort zijn, mijnheer, het is zoo verschrikkelijk ! Mijn arme vader was door al die tegenslagen geheel overstuurd geraakt en datgene waarvoor wij allen vreesden met een ontzetting die ik niet kan beschrijven, dat gebeurde.”

Weer hield het jonge meisje een oogenblik op, en sloeg met een doffen snik de handen voor het gelaat.

Toen kwam het toonloos van haar lippen :

„Mijn ongelukkige vader sloeg de hand aan zich zelf ! Ik kan hier niet langer over uitweiden, mijnheer, het grijpt mij te zeer aan !

En van die noodlottige dood af, begon een tijdperk van de zwaarste ellende! Ik zeide u reeds dat mijn vader hier en daar geld had moeten opnemen, en nu kwamen van alle kanten schuldeischers opzetten. Er was geen sprake van om de zaak te blijven voortzetten, en wij beiden hadden er trouwens geen verstand van. Wij verkochten dus alles, en van de opbrengst betaalden wij de schulden, welke mijn vader had moeten maken, op een klein gedeelte na. Om ook de rest te kunnen afdoen, heb ik zoo hard als ik kon gewerkt, mijnheer, want er was nog meer gebeurd. Mijn arm moedertje was door den plotselingen schrik ten zeerste aangegrepen. Zij lag wekenlang in ijlenden koorts en toen zij hersteld was, bevond zij zich in den toestand, waarin gij haar thans vindt. Hoe hard ik echter ook werkte en ik ben nooit heel sterk geweest, mijnheer, wij gingen hoe langer hoe verder achteruit, totdat wij langzaam maar zeker afgleden naar een staat van armoede, die mij dikwijls tot wanhoop heeft gedreven. Niet om mij zelve, maar om mijn arme moeder — en dat is alles mijnheer. Gij ziet wel, het is heel eenvoudig, en ik kan mij wel voorstellen dat dergelijke gevallen zich bij duizenden in zoo'n stad als Londen voordoen."

Raffles had zwijgend toegeluisterd en een oogenblik bleef het nu stil in het armelijke vertrekje.

Toen hief de Groote Onbekende het hoofd op en vroeg met een stem, waarin hartelijke deelneming klonk:

"En was er in dien tijd in het geheel geen vriend, die u is trouw gebleven en die u kon steunen?"

Jane boog het hoofd en een blosje kleurde een oogenblik haar wangen.

Toen antwoordde zij op zachten toon:

"Een vriend bleef ons slechts, mijnheer. Hij is ons altijd trouw gebleven, maar helaas hij heeft het zelf nooit breed gehad, en toen mijn vader zijn winkelzaak nog had, durfde hij zelf — durfde hij niet — — —"

"Ik begrijp het al," viel Raffles haar glimlachend in de rede. "Er bestaat in Londen ergens een brave jonge knaap, die uw hart heeft weten te winnen, en die niet op de vlucht is geslagen, toen het lot zich tegen u keerde. Men mag hem dus wel als een zeldzamen vogel beschouwen. Wilt u mij zijn naam niet noemen?"

— Hij heet Dick Hunter mijnheer," antwoordde het jonge meisje en haar gelaat had een heel andere uitdrukking gekregen en straalde van geluk toen zij zijn naam noemde.

"Wat is zijn beroep?"

"Hij was boekhouder in de zaak van vader, als hulpkracht, mijnheer. En nu vervult hij dezelfde betrekking in een tamelijk groote zaak, maar het salaris is niet hoog."

"Nee, dat kan ik mij voorstellen," zeide Raffles, met het hoofd knikkend.

Hij keek een oogenblik in gedachten voor zich uit en vervolgde toen:

"Weet de jonge man, in welken toestand gij thans zijt, weet hij wel tot welk uiterste het gekomen is?"

Jane boog het hoofd en antwoordde:

"Dat heb ik hem nooit durven zeggen, mijnheer. Hij dacht en hij denkt nog steeds, dat ik vrij geregeld geld verdien, al is het dan ook niet veel."

"Kwam hij hier wel eens?"

"Hij kwam hier geregeld iederen Zaterdagmiddag en dan gingen wij heerlijk wandelen, en Zondags bleef hij ook den geheelen dag, maar sedert een paar weken is hij ongesteld."

"Nu, ik heb u nu zooveel gevraagd, Miss Jane, dat ik niet verder durf gaan en laat mij nu eens aan het woord."

Raffles was glimlachend opgestaan en trad nu op de oude dame toe, die met half gesloten oogen achterover in haar stoel leunde, terwijl haar mond smartelijk vertrokken was. Blijkbaar vertoefden haar gedachten weder in den tijd, dat zij nog gelukkig was met man en kind.

Raffles trok een stoel dicht bij dien van haar, legde zachtjes zijn hand op haar arm en zeide:

"Ik moet het eerst eens met U spreken, lieve mevrouw, en nu niet als particulier, maar als geneesheer."

Maar de oude dame schudde droevig het hoofd en zeide:

"Het is heel vriendelijk van u, mijnheer, maar aan mij zal wel niets meer te genezen zijn."

"Hebt gij dan reeds een specialiteit geraadpleegd?"

"Dat niet, mijnheer, maar waartoe zou dat ook hebben gediend? De dokter van het gasthuis, die mij behandelde, verklaarde dat mijn ziekte ongeneeselijk was."

"Zijt gij in een gemeenteziekenhuis verpleegd?"

"Ja."

"Ik wil niets afdingen op die instellingen, mevrouw, en zij doen zeer veel goed, maar toch mag ik niet verzwijgen, dat men wel eens al te lichtvaardig omspringt met sommige zieken, die men maar weg stuurt om plaats te maken voor anderen, wier opneming dringend noodzakelijk is. Het komt maar al te dikwijls voor, dat de geneesheeren aan zoo'n ziekenhuis niet in staat zijn hun patienten grondig te obser-

veeren en een geheele of gedeeltelijke verlamming wordt nogal te vaak als volkomen ongeneeslijk beschouwd."

Jane, die naderbij was gekomen, vouwde nu de handen en vroeg met bevende stem:

„Geloof u werkelijk, mijnheer, dat mijn moeder nog zou kunnen genezen?"

„In ieder geval zou ik niet voetstoots durven verzekeren, dat iedere kans op genezing volkomen is uitgesloten, Miss. De geneeskunde maakt iederen dag nieuwe vorderingen en vandaag wordt er ontdekkingen gedaan, die nog gisteren naar het rijk der fabelen werden verwezen."

Hij trok zijn stoel recht voor de oude dame en zeide op vriendelijken toon:

„Kijk mij eens recht in mijn oogen?"

Hij keek een oogenblik met groote aandacht in de wijde, omfloersde oogen van de oude vrouw betastte de spieren van haar bovenarm, vroeg een aantal zaken, die hem belang schenen in te boezemen, en zeide tenslotte:

„Ik wil u volstrekt niet paaien met een hoopvolle verwachting, die misschien toch niet in vervulling zou gaan, maar ik acht het niet heelemaal uitgesloten, dat gij bij een zeer zorgvuldige en misschien eenigszins langdurige behandeling weder in staat zult zijn te loopen, en u weder, zooals vroeger te bewegen. Wilt gij mij toestaan, mevrouw, dat ik er eens de proef mee neem?"

Inplaats van te antwoorden, begon de oude dame te weenen en eensklaps barstte zij in snikken uit.

Toen greep zij met haar linkerhand den arm van Raffles en zeide met een stem, half door aandoening verstikt:

„Het is lang geleden, mijnheer, dat er op die wijze tegen mij gesproken werd. Ik meende reeds dat we door iedereen verlaten waren, dat niemand meer naar ons zou omzien. De genezing zou voor mij niet eens het voornaamste zijn, wel de gedachte dat ik mij vergist heb en dat er toch nog goede menschen op de wereld zijn."

„Nee, zeg dat niet," viel Raffles haar haastig in de rede. „Gij weet immers volstrekt niet wie ik ben? Gij moogt daar niet meer over spreken. Beloof mij slechts, dat u zich aan mijn voorschriften zult houden, zonder een aanmerking te maken, dan is alles goed. Ik zal u laten behandelen door een voortreffelijk masseur die tot mijn kennissen behoort, en als u dan een leefwijze volgt, zooals die voor uw ziekte past, dan zou het mij niet al te zeer verbazen, wanneer gij over eenige maanden weder gezond

en wel op de straat zult kunnen rondgaan. En nu praten wij er volstrekt niet meer over, anders worden wij kwade vrienden."

Raffles wendde zich nu snel tot het jonge meisje, die met tranen in de oogen had toegeluisterd en vervolgde:

„Nu heb ik met u nog iets te bepraten, Miss Jane. Welk beroep oefent u uit?"

„Ik ben op een fabriek van blikemballage, soldeerster, mijnheer. Maar het is heel zwaar werk. Men moet er bij staan en dan, er is niet altijd iets voor mij te doen, en het loon is niet hoog."

„Gij moogt dat werk volstrekt niet meer doen," viel Raffles haar snel in de rede. „Dat zeg ik u, als geneesheer. Het is zeer slecht voor u. Ik ken de fabrieken. Als zij niet erg goed zijn ingericht dan hangen er altijd schadelijke dampen die voor iemand van uw constitutie zeer nadeelig zijn."

„Maar wat moet ik dan doen, mijnheer?" riep het meisje wanhopig uit. „Ik kan toch niet geheel en al zonder verdienste blijven?"

„Voorloopig moet gij volstrekt rust nemen, dat raad ik u dringend aan. Bemoei u niet met de gevolgen van die werkeloosheid, die neem ik voor mijn rekening. Ik zal mijn maatregelen nemen, opdat uw moeder nog dezer dagen en wel liefst zoo spoedig mogelijk, naar buiten kan worden vervoerd, want ook voor haar is de lucht van Londen alles behalve goed en gij zult uw moeder natuurlijk gaarne willen vergezellen. Wat mijnheer Dick betreft, voegde Raffles er glimlachend aan toe, hij zal waarschijnlijk niets liever willen, dan zijn Weekend met u beiden door te brengen in een mooie streek, het weder is nog bij uitstek zacht. Zulk een wonderlijken herfst hebben wij in geen jaren beleefd."

Een diepe blos kleurde opnieuw de wangen van Jane Draper. Toen riep zij uit, terwijl zij de handen van Raffles greep:

„Maar wie zijt ge dan toch, mijnheer, die dit alles doet wilt voor menschen, die u een uur geleden nog volkomen vreemd waren?"

„Wat doet dat er toe, Miss Jane," weerde Raffles zachtjes af. „Mijn naam is hier immers van geen belang. Gij moet het mij ook niet danken, want ik herstel slechts een onrecht, dat de gemeenschap reeds eeuwen lang begaat tegen millioenen zwakken en onderdrukten, die niet in staat zijn den levensstrijd vol te houden. Ik ben er zeker van, dat over een halve eeuw dingen als deze niet meer zullen voorkomen, maar zoolang kan het huidige geslacht niet wachten, en daarom wend ik mijn zwakke

krachten aan om te verbeteren, wat er te verbeteren valt. Bedank mij vooral niet, ik loop slechts wat vooruit op een verre toekomst en nu laat ik u alleen, maar morgenochtend keer ik terug om het nadere met u af te spreken. Wilt gij echter volstrekt een naam weten — mocht het zijn, dat ge mij nog noodig hebt voor dien tijd, wend u dan tot den portier van het huis No. 17 in de Victoria-street. Vraag daar slechts naar mijnheer Brown en deel den man mede wat gij wenscht. Hij is mij blindelings toe-gedaan en hij zal mij uw verlangen on-

middellijk overbrengen. Gij hebt nu lang genoeg geleden, wat ik doen kan dat zal ik doen, opdat er voor u een betere en gelukkiger tijd aanbreekt. Tot morgen ! Ik zal hier om tien uur weder zijn."

En voor de beide verwonderde vrouwen, die nog lang niet van hun verbazing bekomen waren, iets had kunnen zeggen, had Raffles het vertrek verlaten. Maar toen Jane een oogenblik later een vaas met bloemen verzette, die op tafel stond, vond zij daaronder een banknoot van vijf pond sterling.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES KOESTERT VERDENKING.

Den volgenden dag om tien uur stond er een fraaie auto stil voor het oude huis in de Pellhamstreet en daaruit stapte John Raffles.

Hij wisselde eenige woorden met den reusachtigen chauffeur, die achter het stuurwiel zat en de auto reed langzaam weder weg.

Evenals den vorigen dag vond Raffles de huisdeur open en hij behoefde dus niets anders te doen, dan de smalle trappen op te klimmen, tot hij het bovenste portaal bereikt had.

Hij klopte aan en bijna aanstonds werd hem de deur geopend door Jane Draper, die er al heel anders uitzag dan den vorigen dag. Haar vreugde was duidelijk op haar lief gelaat te lezen.

Zij stak Raffles de hand toe en zeide op zachten toon:

„Vriendelijk van u, mijnheer Brown, dat gij gekomen zijt. Maar dat van gisteren... de bloemvaas... dat had gij toch waarlijk niet mogen doen.”

„Tut—tut—” viel Raffles haar met afwerend gebaar in de rede. „Het heeft niets te beteekenen, en gij kunt het beschouwen als een klein voorschot mijnentwege, want ik beñ voornemens u aan een anderen werkkring te helpen, een die u beter voegt en wat belet u dan, mij het geld terug te geven, als gij daar volstrekt op staat. En nu genoeg daarover. Ik zie tot mijn groote vreugde, dat gij er opgewekt uitziet.”

„Hoe zou het ook anders kunnen, mijnheer,” kwam het jonge meisje, terwijl zij Raffles met een gebaar uitnoodigde, binnen te treden. „Mijn lieve moeder heeft een uitstekende nacht doorgemaakt, den eerste sedert langen tijd. Ik zelf gevoel mij veel opgeruimder en dan heb ik bericht gekregen van Dick.”

„Hij is dus weer beter?” vroeg Raffles glimlachend.

„Dat moet wel, mijnheer, want ik heb een briefje van hem ontvangen. Wij gaan nog vanavond samen een wandeling maken.”

„Wel dat verheugt mij ten zeerste, Miss Jane,” hernam Raffles. „De dokter heeft hem dus veroorloofd, zich weder op straat te begeven?”

„Zoo is het, mijnheer, en ik ben des tegelukker, omdat zijn toestand gisteren nog verre van

goed was, ofschoon hij toen al aan de betere hand was.”

„Wat scheelde hem eigenlijk?”

„Een hevige vorm van griep, mijnheer.”

„Zoo gisteren nog ziek en vandaag al op straat. Nu, dan moogt gij inderdaad van geluk spreken,” zeide Raffles.

Zij waren nu de kleine gang teneinde gelopen en traden het vertrekje binnen, waar de oude dame voor het raam gezeten was, die Raffles met een gelaat, waarop de innigste vreugde te lezen was, de hand toestak.

Met een enkelen oogopslag had Raffles gezien, dat Jane aanstonds van zijn gift gebruik had gemaakt om het vertrek voor haar moeder een weinig behagelijker te maken. Er hingen nu heldere gordijnen voor het venster. Er stond een klein klokje, dat opgewekt tikte. Er lag een tafelkleedje over de ruw houten tafel en een paar portretten in eenvoudige lijstjes hingen aan de wanden, die zeker niet veel hadden gekost, maar waaruit Raffles dadelijk zag, dat zijn beschermeling een meisje van smaak was.

Men noodigde hem dadelijk uit, plaats te nemen, maar vóór hij dit deed onderzocht Raffles de oude dame nogmaals, stelde haar eenige vragen en ging toen aan de kleine tafel zitten.

„Nu zullen wij eens een weinig over de toekomst praten,” begon hij vriendelijk. „Ik geloof, Miss Jane, dat gij wel tot iets beters geschikt zijt dan soldeerster te zijn in een fabriek van blikemballage. Zeg mij eens, wat waren eigenlijk uw plannen, toen uw vader nog leefde?”

„Ik had pianiste willen worden, mijnheer,” antwoordde Jane en haar lippen beefden toen ze dit zeide. „Ik heb echter mijn studie moeten opgeven. Er was geen sprake van om een piano te koopen, of zelfs maar te huren. Een paar maanden heb ik er een gehad, maar toen ging het niet langer. Ik weet zeker, dat mijn vroegere leermeester, die heel tevreden over mij was, mij wel gratis les had willen geven, maar helaas, de dood nam hem plotseling weg en om lessen te nemen, tegen een shilling per uur, gij moogt het misschien misplaatste fijngevoeligheid achten, mijnheer Brown, maar daarvoor achtte ik

mijzelf toch nog te goed. Als ik pianiste had willen worden, dan had ik ook één van de eersten willen zijn."

"Dat pleit voor u, Miss," hernam Raffles. "In de kunst geldt het meer dan ergens anders, alles — of niets. En ik gevoel niet veel voor die lieden, die al blij zijn als ze met hun eene oog koning zijn in het land der blinden. Wel zoo, pianiste had ge dus willen worden. Nu, gij zult mij een genoegen doen, een dezer dagen eens voor mij te spelen. Bijvoorbeeld in de concertzaal van mijn eigen piano-leverancier. Daar staan een paar uitstekende kleine velugels, die u wel zullen bevallen, maar bereidt er u op voor dat gij in mij een streng rechter zult vinden, want hoe gaarne ik ook werkelijke talenten vooruit, help, aan middelmatigheid en dilettantisme heb ik vreeselijk 't land. Wees er niet boos om, dat ik u dit op den man af zeg. Het is beter, dat wij elkander klaren wijn schenken."

"Zoo denk ik er ook over, mijnheer," riep Jane met schitterende oogen uit. "Welnu, leer om leer, ik durf van mijzelf te getuigen, dat ik geen dilettante ben en als ge mij uw hulp wilt bieden dan neem ik die zonder eenige valsche schaamte aan, omdat ik weet, dat gij ze niet aan een onwaardige besteden zult."

"Dat is flinke taal, die een ware kunstenaars past," zeide Raffles, terwijl hij de hand van het jonge meisje krachtig schudde. "Het blijft dus afgesproken, dat ge over een paar dagen, voor ik u met mijn vriend, den masseur, in kennis breng, op een uur, dat ik u nader zal opgeven, naar den pianohandel van Castle begeeft. Ik zal zorgen dat ik er dan ook ben en als ik maar een spoor van talent in u ontdek, maar dan ook van waarachtig talent, dan zal het mij een voorrecht zijn u te mogen helpen uw weg te banen."

Hij keek een oogenblik voor zich uit en vervolgde toen:

"Maar zeg eens, zou uw vriend Dick er wel mee instemmen, dat gij een groote pianiste wordt?"

"O ja, mijnheer Brown," antwoordde Jane haastig, terwijl zij nadrukkelijk met het blonde hoofdje knikte. "Hij is zelfs verzot op goede muziek en speelt zelf heel aardig viool, al is het dan ook maar als dilettant. En reeds een paar jaar geleden had hij er vollen vrede mee, dat ik mij aan de kunst zou wijden. Ik geloof dat hij er nog meer onder geleden heeft dan ik zelf, dat onze veranderde omstandigheden het mij onmogelijk maakten mijn roeping te volgen."

"Nu, ik geloof niet dat veel mannen zich op hetzelfde standpunt zouden stellen," hernam

Raffles glimlachend. "Zeg mij eens, hebt gij hem tijdens zijn ziekte nog gesproken?"

"Niet vaak, mijnheer. De dokter achtte het beter dat hij volkomen rust hield en ook was er gevaar van besmetting. Dick zelf wilde volstrekt niet dat ik kwam."

"Wordt hij in een ziekenhuis verpleegd?"

"Nee, thuis. Hij woont bij zijn ouders, die dol op hem zijn en hem zeker niet zouden laten gaan."

"Waarom komt hij eigenlijk vandaag u niet eens opzoeken? Ik zou gaarne eens kennis met hem maken."

"Dat heb ik ook al bedacht, mijnheer, maar hij vermoedt waarschijnlijk dat ik op de fabriek ben."

"Zoo, zoo, en hij komt u dus vanavond weer voor het eerst bezoeken?"

"Nee, ik heb een afspraak met hem in het Victoriapark. Hij woont hier heel ver vandaan, nog voorbij dat park. Het was meer dan vier uur loopen, vandaar dat het zoo moeilijk viel hem te bezoeken."

"Nu dat zal dan een heerlijk oogenblik voor u beiden zijn," zeide Raffles, terwijl hij weder op stond. Na een vluggen blik op zijn horloge te hebben geslagen zeide hij: "Geef mij zijn adres eens, Miss. Ik zou den jongen man gaarne eens spreken."

Jane kreeg een kleur van plezier en krabbelde haastig een adres op een stukje papier, dat zij Raffles ter hand stelde.

"Brampton Road, 39," las Raffles half voor zich heen. "Lieve hemel, dat is aan het andere eind van de stad," riep hij lachend uit. "Geen wonder, dat uw communicatie met eenige moeilijkheden gepaard ging. Wij houden ons dus aan de afspraak, Miss Jane. Ik zal u nog heden schrijven, wanneer het Castle voegt, u in zijn toonzaal op een zijner nieuwe vleugels te laten spelen en niets zal mij liever zijn, dan dat gij dien vriend Dick kunt mee-brengen; voorondersteld natuurlijk, dat hij vrij is. En dadelijk daarna zullen wij gezamenlijk uw mama overbrengen naar de inrichting in Zuid-Wales, waar ik hoop, dat zij genezing zal kunnen vinden. Apropos, zoudt ge mij dat briefje eens willen laten zien, dat uw vriend ge schreven heeft?" zoo wendde hij zich plotseling tot Jane. "Ja, ik begrijp wel, dat gij het een zonderlinge vraag vindt, maar ik heb er mijn reden voor. Natuurlijk doe ik er dadelijk afstand van als het briefje mededeelingen bevat, die niet voor de ooren van derden bestemd zijn."

"In het geheel niet mijnheer," antwoordde

Jane, wel wat verbaasd over deze vraag. „Het waren maar een paar regeltjes. Hier is het briefje.”

Zij stak Raffles het papiertje toe, die het snel doorlas en toen op ernstigen toon vroeg :

„Gij weet natuurlijk zeker, dat dit de hand is van Dick Hunter ?”

„Maar mijnheer Brown, wat beteekent die vraag ?” vroeg Jane verschrikt. „Zeker is het zijn hand.”

„Gij kunt u dienaangaande onmogelijk vergissen ?”

Inplaats van te antwoorden nam het jonge meisje Raffles het briefje weder af en tuurde aandachtig naar het handschrift. Toen hernam zij :

„Men kan wel aan het schrift zien, dat hij pas zwaar ziek is geweest, maar het is toch werkelijk zijn hand.”

„De kans is dus buitengesloten volgens u, dat het briefje door een ander geschreven zou zijn ?”

Jane keek Raffles met wijd geopende oogen aan en herhaalde toonloos :

„Door een ander ? Wie anders zou het geschreven kunnen hebben ? Met welk doel ?”

„Vóór ik u hierop antwoord, Miss, zult gij mij wel toestaan, mij eerst op mijn vragen te antwoorden. Hoe oordeelt gijzelf over de handelwijze van Dick Hunter ? Hebt gij het dan zelf niet vreemd gevonden, dat hij niet aanstonds naar u is toegesneld ? Is het dan zijn gewoonte, om negen uur in den avond afspraken te maken met u ? In een, zoover van uw woning gelegen park ? Acht gij het waarschijnlijk, dat de dokter hem veroorloofd laat op den avond op straat te gaan, terwijl hij volgens uw eigen verklaring gisterenavond nog ernstig ziek was ?”

Jane had de hand op het hart gedrukt en stamelde nu :

„Ik weet werkelijk niet . . . zeker, toen ik het briefje voor het eerst las, vond ik het zelf vreemd. Dick heeft nooit zulke samenkomsten met mij gehad. Hij kwam altijd hier en ik kwam

ook menigmaal bij zijn ouders, van wie ik heel veel houd. Maar wat beteekent dat dan ? Wat zou dan het doel van dit briefje zijn, als hij het niet zelf geschreven had ?”

„Daarop zal ik u nu niet antwoorden, Miss Jane, antwoordde Raffles ernstig. „Beloof mij echter, dat gij onder geen omstandigheden het huis zult verlaten, voor ik u zelf weder bericht ben komen geven.”

„Maar wat vreest gij dan ?” riep nu de oude dame verschrikt uit, die vol verbazing had toegeluisterd.

„Ik kan u alleen nog maar zeggen, mevrouw, dat ik voor iets laaghartigs vrees,” antwoordde Raffles, die zijn hoed had gegrepen. „Laat Miss Jane u eens nauwkeurig mededeelen wat er gisteren in den winkel van Pyne is voorgevallen en dan zult gij de zaak misschien reeds beter inzien, en nu, ga ik aanstonds naar het huis van Dick Hunter. Ik wil zekerheid hebben. Maar met niemand een woord hierover, hoort gij, met niemand.”

En voor één van de beide vrouwen nog iets kon zeggen, had Raffles haastig het vertrek verlaten.

Hij daalde snel de trappen af, verliet het huis en liep in de richting, waarin zijn auto verdwenen was.

Op den hoek van de straat zag hij het voertuig en Henderson, de chauffeur, versnelde aanstonds de vaart, zoodra hij zijn meester had zien aankomen.

„Naar de Brampton road 39, Henderson”, beval Raffles op gedempten toon, „en rijd wat vlug, er staat veel op het spel.”

De chauffeur tikte even aan zijn pet, Raffles stapte in, en de auto zette zich in beweging.

Het was een zeer lange weg, maar Henderson wist dien tocht in iets meer dan vijf kwartier af te leggen.

De wagen stond nu stil voor een klein, maar bevallig gelegen huis, dat bijna geheel verdween onder den wilden wingerd, waarmede de muren begroeid waren.

HOOFDSTUK V.

EEN LAAGHARTIG COMLOT.

Raffles stapte uit en bleef een oogenblik met welgevallen kijken naar het kleine huis, dat daar zoo vredig verscholen lag tusschen de andere huizen rondom, in zijn nestje van groen.

Toen stapte hij op de voordeur toe, na het smalle klinkerpad van den voortuin te zijn doorgegaan en schelde aan.

Een oude dienstbode opende de deur voor hem.

Zij keek den bezoeker een weinig nieuwsgierig aan en vroeg toen, wat hij wenschte.

„Is mijnheer Richard thuis ?” vroeg Raffles. „Ik zou hem gaarne eenige oogenblikken spreken.”

„Jongheer Dick is wel thuis en dat moet wel want hij is erg ziek geweest mijnheer, maar of hij iemand zou kunnen ontvangen, is een tweede vraag,” antwoordde de oude dienstmaagd.

„Nu, ga dan eens snel naar jongheer Dick toe,” zeide Raffles glimlachend, „en zeg hem dat er iemand is, die hem kont spreken namens Miss Jane, ik ben er half en half van overtuigd, dat deze ééne naam dadelijk hier in huis alle deuren zal openen.”

„Dat zou ik denken, mijnheer,” hernam de dienstbode verheugd. „Wie hier bij mijnheer Dick namens Miss Jane komt, is altijd welkom. Mag ik uw naam weten ?”

„Mijnheer Dick kent mij volstrekt niet. Zeg maar dat een goede vriend van Miss Jane hem wenscht te spreken over een zaak van belang. Ik zal hem niet langer ophouden dan noodzakelijk is.”

De dienstbode liet Raffles in een klein ver-

trekje binnen gaan en schoof een stoel voor hem aan.

Toen dribbelde zij haastig weg.

Slechts weinige minuten later ging de deur weder open en nu verscheen een oude dame op den drempel, zeer eenvoudig gekleed maar met een gelaat, dat duidelijk den stempel droeg van zieleadel en goedheid des harten.

Zij had reeds grijs haar, maar liep nog kaarsrecht en haar mooie oogen waren glanzend als die van een jong meisje.

Zij trad haastig op Raffles toe, keek hem even onderzoekend aan en zeide toen :

„Onze brave oude Marie zegt mij, dat gij Dick wenscht te spreken, mijnheer. Hij is erg ziek geweest, maar nu gelukkig aan de betere hand. Hij ligt echter nog in bed en hij laat zich dus verontschuldigen, dat hij u in dien toestand ontvangen moet.”

„Geen verontschuldiging mevrouw,” zeide Raffles haastig. „Het verheugt mij te hooren, dat de jonge man zooveel beter is. Ik wilde hem spreken over een zaak betreffende Miss Jane, die mij wel wat ongerust heeft gemaakt en waaromtrent hij mij nader zou kunnen inlichten. Ik zal hem niet vermoeien, en binnen enkele minuten kan ons gesprek zijn beëindigd.”

„Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer. Ik zal u bij mijn zoon brengen.”

Raffles volgde de oude dame, die hem voorving, door een smalle gang, en daarop de deur opende van een kleine, maar vroolijke kamer, waar op een bed, dat dicht bij het raam was geschoven, een jonge man lag, die zich op een elleboog had opgericht en den binnentredende nieuwsgierig aankeek.

Raffles behoefde slechts een blik op het gelaat van Dick Hunter te werpen, om aanstonds te zien, dat zijn ziekte zoo goed als geheel geweken was, maar tegelijkertijd zag hij, dat deze man zeker niet in staat zou zijn, dezen avond zijn bed, en nog wel zijn huis te verlaten. Hij trad op Dick toe, en zeide, terwijl hij hem de hand toestak:

„Duit het mij niet ten kwade, vriend Dick, als ik zoo maar bij u kom binnendringen als vreemdeling en u maar dadelijk bij uw naam noem. Maar ik heb er misschien een recht toe. Ik heb het groote voorrecht, Miss Jane een kleine dienst te hebben kunnen bewijzen, dien zij wel wat al te zeer heeft opgeblazen, maar waardoor wij groote vrienden zijn geworden. Later zult gij wel eens vernemen, hoe dat alles in zijn werk is gegaan. Voor het oogenblik kwam ik slechts hier om te vragen of gij het lieve meisje gisteren geschreven hebt.”

„Ik — ik zou Jane gisteren geschreven hebben, mijnheer?” vroeg Dick verbaasd. „Dat heb ik heel zeker niet gedaan. Mijn laatste brief dateert van een viertal dagen geleden.”

„Het is dus ook volstrekt onmogelijk, dat gij haar uitgenoodigd zoudt kunnen hebben u hedenavond in het Victoriapark te ontmoeten?”

Dick keek Raffles met groote verbazing aan, en antwoordde toen:

„Dat heb ik zeker niet, mijnheer. Nooit zou mij iets dergelijks in het hoofd komen. Jane is mij alleen hier komen opzoeken en ik ben ook wel eens bij haar geweest, maar niet heel dikwijls, want zij wilde het liever niet. Maar waarom vraag u mij dat?”

„Omdat Miss Jane zulk een briefje ontvangen heeft.”

Dick richtte zich op en vroeg verschrikt:

„Wat heeft dat te beteekenen? Wie is de laffe grappenmaker, die ons dat geleverd heeft?”

„Dat weet ik niet, mijn waarde Dick, maar wel moet ik vreezen, dat het iets ergers is dan een grap. Als gij mij belooft, dat gij u volstrekt niet zult opwinden en van te voren verklaart, dat gij vertrouwen in mij wilt stellen, om alles in orde te brengen, dan zal ik u zeggen, wat er met haar is voorgevallen en hoe ik het genoeg had, met uw meisje in aanraking te komen.”

„Ik wil u alles beloven, wat gij wilt, mijnheer, als gij het mij maar spoedig mededeelt.” riep Dick uit, die bee'de van ongeduld.

„Luister dan, dan zal ik u zeggen, hoe de zaak zich heeft toegedragen,” en toen deelde Raffles den jongen man en zijn ongeruste moeder mede wat er in de kleine lombard-zaak van den

woekeraar Pyne was voorgevallen en hoe hij juist bijtijds was gekomen om den schurk te beletten zich aan het jonge meisje te vergrijpen.

Moeder en zoon hadden hem uit laten spreken, zonder hem een enkele maal in de rede te vallen.

Toen Raffles gereed was, greep Dick zijn hand drukte die met kracht en barstte uit:

„Dat zullen we nooit vergeten, mijnheer. Maar zeg me nu eerlijk, wat ge denkt.”

„Ik denk, mijn waarde Dick, dat die ellendeling van een Pyne zich niet voor verslagen heeft gehouden en dat hij een plannetje heeft verzonnen, om zich van Jane meester te maken!”

„O, die schurk,” riep Dick woedend uit.

„Ik zou hem de hersens in kunnen slaan.”

„Ik kan me dien gemoedstoestand zeer goed voorstellen!” zeide Raffles glimlachend, „maar ik zou u toch maar raden, niet aan die eerste opwelling gehoor te geven. Het zou u wel eens duchtig kunnen berouwen. Weliswaar zijt ge aan de betere hand, en over een paar dagen zult ge zeker mogen uitgaan, maar thans is daar geen sprake van.”

„Maar wij kunnen toch dien ellendeling zijn gang niet laten gaan?” riep Dick uit. „Wij moeten onmiddellijk de politie in den arm nemen, om hem te laten arresteeren.”

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd, en zeide:

„Duid mij de opmerking niet ten kwade, maar gij schijnt niet erg met de strafwet op de hoogte te zijn. Weliswaar bestaan er verscheidene misdrijven, waarvan ook het opzet strafbaar is, zooals moord, landverraad en andere zware misdrijven, maar ontvoering behoort daar niet toe.”

„Maar er is valsheid in geschrifte, mijnheer, riep nu de oude dame uit, die met bleek gelaat had zitten toeluisteren.

„Ongetwijfeld, mevrouw, maar die is helaas niet te bewijzen. Het papier waarop het briefje geschreven is, is ordinair postpapier, zooals het hier in Londen iederen dag bij tien duizenden vellen gebruikt wordt. Het is onmogelijk te bewijzen, dat juist Pyne dat briefje geschreven heeft.”

„Maar zouden we hem dan maar zoo kalm zijn gang moeten laten gaan?” barstte Dick woedend uit.

„Stel je gerust, mijn waarde Dick, daarvan, is natuurlijk geen sprake,” antwoordde Raffles. „Ik verzeker je, dat wij dat heerschap een lesje zullen geven, dat hem heugen zal en dat wel

zonder de politie er bij te halen. Gij zult het zelf toch ook wel zoo aangenaam vinden, als de zaak met zoo weinig mogelijk ophef tot een gunstig einde werd gebracht."

"Dat spreekt vanzelf."

"Welnu, laat mij dan maar begaan. Vriend Pyne zal zijn ontmoeting met Miss Jane hebben en hij zal er nog lang aan denken, maar op een voor hem alles behalve aangename manier."

"En wilt gij mij dan niet zeggen, wat gij denkt te doen, mijnheer?" vroeg Dick.

"Ik moet u tot mijn groote spijt antwoorden, dat ik inderdaad geen nadere uitlegging kan geven," antwoordde Raffles. "Later echter zult gij alles wel vernemen. Ik ga nu aanstonds naar Miss Jane en ik zal haar mededeelen, dat ik u in een zeer bevredigenden toestand heb aangetroffen. En dat het niet lang meer zal duren of ge zult weer even sterk en flink zijn als weleer."

"Maar gij zult mij toch dadelijk komen zeggen hoe de afloop van uw avontuur is geweest, mijnheer?"

"Ja dat beloof ik u."

"Jane kan er toch geen gevaar bij lopen?"

"Niet in het minste. Ik zal een oogje in het zeil houden en ik geef u de verzekering, dat er geen haar op haar hoofd zal worden gekrenkt."

"Zoudt gij het onbescheiden vinden als ik u verzocht een paar regeltjes voor Jane mede te nemen?"

"Ik zou mij integendeel gelukkig achten, als ik u dien kleinen dienst kon bewijzen."

Reeds was de moeder van Dick Hunter komen aandragen met papier en potlood en haastig krabbelde de jonge man een paar woorden, vouwde het papier dicht, deed het in een enveloppe en stak het Raffles glimlachend toe.

"Het kan vreemd lopen in het leven," zeide hij. "Een kwartier geleden had ik u nog nooit gezien en ook niets van u gehoord en nu vraag ik u reeds om voor mij als bemiddelaar te willen dienen. Maar daar valt mij iets in, mijnheer. Hoe is het toch mogelijk, dat Jane niet aanstonds gezien heeft, dat het briefje niet van mijn hand was?"

"Wel, het handschrift was uitstekend nageemaakt."

"Maar hoe kan dat? Ik hoor den naam van Pyne vandaag voor het eerst. De man kent mij niet. Hij heeft nooit een regel schrift van mij onder de oogen gehad."

"Niet?" herhaalde Raffles langzaam. "Nu dan moet hij zich de hulp hebben verzekerd van iemand, die wel in dat geval verkeert en die in

de gelegenheid was uw handschrift goed na te maken. Gij zijt immers op een kantoor?"

"Ja, ik ben hulpboekhouder."

"Dat heeft Miss Jane mij verteld. En bevond zich daar niemand, dien gij in staat acht tot zulk een lage streek, dien gij u tot uw persoonlijke vijand moet rekenen?"

Dick antwoordde niet dadelijk, maar dacht een oogenblik na en riep eensklaps:

"Wacht eens, dat zou niet geheel onmogelijk zijn. Ik weet dat een van mijn collega's verliefd is geweest op Jane. Ik weet ook, dat al zijn pogingen vruchteloos waren en dat hij me altijd heeft gehaat omdat ik meer succes bij haar had dan hij."

"Hoe was de naam van dien man?"

"Percy Hammond."

"Nu, dan moogt gij het er gerust voor houden, dat mijnheer Percy Hammond hier de hand in het spel zal hebben. Hij was in de gelegenheid uw handschrift grondig te bestudeeren en hij kan het dus wel hebben nageemaakt."

"Dan moet hij in relatie staan met Pyne."

"Welnu, dan staat hij met hem in relatie," hernam Raffles kalm. "Hoe het ook zij, wij zullen dat alles vanavond wel bemerken."

"Acht gij het mogelijk, mijnheer, mij nog heden avond bericht te zenden van den afloop want ik vermoed, dat gij zelf een rol zult willen spelen bij de bestraffing van dien bandiet."

"Een hoofdrol, waarde Dick. En als het even gaat, zal ik u nog vannacht bericht zenden. Reken daar echter niet te vast op, en maak u ook niet ongerust als het morgen wordt, voor gij iets van mij verneemt. En nu ga ik spoedig heen, want wij moeten onze voorbereidingen nog maken."

Raffles was opgestaan en nam met een buiging afscheid van de oude mevrouw Hunter.

Daarop drukte hij Dick de hand en zeide met een eigenaardigen klank in zijn stem:

"Nu zullen wij eens zorg dragen voor de bestraffing van dien Pyne," en met deze woorden verliet hij haastig het vertrek om een oogenblik later weder op straat te staan.

De groote auto stond nog steeds te wachten en Henderson zat onbewegelijk als een standbeeld achter het stuur.

Raffles trad op hem toe, keek een oogenblik glimlachend naar de geweldige schouders, de breede borst en den stierennek van den reus en vroeg toen op zachten toon:

"Zou je vanavond niet een klein avontuurtje willen hebben, James? Versta mij wel. Ik bedoel

geen liefdesavontuurtje. Er zal misschien wel gevochten moeten worden."

Henderson kneep eenige malen zijn ontzaglijke vingers tot een vuist en zeide toen:

„Natuurlijk is het voor een goede zaak, Mylord. Dat spreekt vanzelf. Wel, ik vreesde reeds dat ik wat vadsig begon te worden. Het zal mij aangenaam zijn, Mylord, als ik vanavond mijn ledematen wat los kan maken."

„Nu rijd me dan nu maar spoedig naar het adres van Miss Jane Draper en dan naar huis."

De wagen maakte rechtsomkeert, nadat Raffles was ingestapt en aanvaardde den terugweg.

Een half uur later had Raffles miss Jane op de hoogte gesteld van zijn bezoek aan Dick Hunter en het blozende jonge meisje het briefje ter hand gesteld, en daarna begon hij haar op zachten toon zijn plan uiteen te zetten.

HOOFDSTUK VI.

DE ONTVOERING.

Het was omstreeks half acht in den avond, en de duisternis was reeds gevallen, toen Jane Draper met gebogen hoofd en in gedachten verdiept langzaam een pad in het Victoria Park volgde.

Het weder was omgeslagen. Het was guur geworden en er waren slechts weinig wandelaars te ontwaren.

Langs den hoofdweg reed nu en dan een auto voorbij. Van tijd tot tijd raadpleegde het meisje haar horloge en toen het naar acht uur liep, wendde zij haar schreden naar den hoofdweg dicht bij den vijver, waar zij Dick had zullen ontmoeten, als zijn briefje slechts door hemzelf geschreven was.

Zij keek oplettend om zich heen, en eenige malen zag zij naar een paar schaduwen, die zeer snel achter het dichte struikgewas, dat den weg omzoomde, schenen voort te sluipen.

Juist had de klok van de naburige kerk acht slagen laten hooren, toen er een auto over den hoofdweg kwam aanrijden, die bij een wegsplitsing stil stond, dicht bij den grooten vijver.

Jane Draper echter scheen zich om dat voertuig in het geheel niet te bekommeren en liep langzaam door.

En met haar mede gingen de geheimzinnige schimmen aan den anderen kant van het struikgewas.

Het jonge meisje scheen in het geheel niet te zien, dat er vier mannen uit de auto waren gestapt, waarvan er één een weinig achterbleef terwijl de drie anderen haar aan den anderen kant van den weg tegemoet liepen.

Maar plotseling staken deze drie mannen, groote kerels, den weg over en stonden nu eensklaps voor Jane Draper.

Deze hield zich, alsof zij verschrikt een stap achteruit week en het volgende oogenblik had een van de kerels haar ruw beet gegrepen, terwijl een ander gereed stond met een grooten doek, om haar te knevelen.

Maar het meisje had nog juist den tijd om een kreet te slaken en op hetzelfde oogenblik kwam een der schimmen op den weg springen en ont-popte zich als James Henderson, de reusachtige chauffeur van zijn Lordschap William Aberdeen.

„Maak voort kerels,” liet een schelle stem zich op eenigen afstand hooren.

Het was de stem van Philip Pyne, die dicht bij het geopende portier van de auto had post gevat, maar de mannen, die hij aldus aanspoorde, zouden geen gelegenheid meer krijgen, zijn goeden raad op te volgen. Henderson was eensklaps midden tusschen hen in en er ontbrandde een felle strijd.

Pyne had zich blijkbaar verzekerd van de hulp van drie sterke kaaierkers, pootige kerels,

en die met een man van normale lichaamskracht zeker korte metten zouden hebben gemaakt. Maar men kon een man, die met slechts één arm met gemak een halter van honderd vijftig kilo omhoog stak en deze desgewenscht een half uur in dezelfde houding bleef vasthouden, metden besten wil van de wereld niet meer normaal noemen.

Dat ondervonden ook de drie helpers van mijnheer Philip Pyne.

Twee hunner hadden zich op Henderson geworpen en de reus wankelde een oogenblik onder den schok, maar hij herstelde zich aanstonds en nu hij op zijn voeten bleef staan, was het pleit spoedig beslist.

Hij trof een van de aanranders met zijn zware vuist in de volle borst, zoodat de kerel als een aangeschoten konijn om en om rolde en met het hoofd tegen een boom aanbotste, zoodat hij versuft een oogenblik bleef liggen.

De tweede ontving een kaakslag, die hem voor eenige uren het besef van de werkelijkheid ontnam en de derde, die, het gevaar ziende, zijn mes had getrokken, kreeg geen gelegenheid er gebruik van te maken, want de reus greep hem in zijn middel, tilde hem als een veertje van den grond en smakte hem een eind van zich af, zoodat de man met een gebroken rib bleef liggen.

In enkele minuten had hij zich aldus van de aanranders weten te ontdoen, al had hij zelf daar bij een paar kneuzingen opgelopen.

Maar deze paar minuten waren door Pyne, die zag dat de zaak verkeerd liep, niet ongebruikt gelaten.

Hij had haastig een paar woorden met den chauffeur van de auto gewisseld, en toen de vier mannen juist als een groot menschenkluwen over elkaar heen buitelden, grepen hij en de chauffeur het beangstigde jonge meisje, dat juist op de vlucht had willen gaan, ieder bij een arm en sleurden haar ondanks haar protest naar de auto.

Jane slaakte zwakke kreten om hulp, blijkbaar half verdoofd door dien plotseligen aanval.

Maar de reus kon haar op dat oogenblik niet bijstaan, want hij had de handen vol met de kerels, die zich op hem hadden geworpen, en ondanks haar hevig verzet, slaagden Pyne en de chauffeur er in haar naar de auto te trekken en naar binnen te duwen.

De oude woekeraar ging naast haar zitten, terwijl de chauffeur haastig zijn plaats achter het stuurwiel in nam, en de auto liet keeren, juist

toen Henderson met zijn drie aanvallers had afgerekend.

Hijgend moest de reus het aanzien, hoe de auto zich verwijderde, want er viel niet aan te denken het voertuig te achtervolgen.

Inderdaad reed de wagen zoo snel mogelijk het Victoria Park uit en sloeg den weg in naar White Lake.

White Lake is een nog niet geheel en vol bebouwde straat aan de grens van de wereldstad.

Een weinig verder vindt men kleine goedkope landhuisjes, die voor het meereendeel door gegoede arbeiders, gepensioneerde ambtenaren en kleine renteniertjes bewoond worden.

Een paar van deze kleine huisjes waren het eigendom van den woekeraar en het scheen zijn plan te zijn het ontvoerde jonge meisje naar één van die huisjes te brengen.

Pyne had haar beide polsen in een van zijn klauwachtige handen vast gegrepen en had haar de andere hand op den mond gelegd, teneinde haar het schreeuwen te beletten.

Maar spoedig kon hij dezen maatregel nalaten, want de auto reeds in zeer snelle vaart en men kwam langzamerhand buiten de eigenlijke stad.

Er lag een leelijke grijns op het gelaat van Pyne, toen hij begon:

„Het schijnt dat je mijn plannetje doorzien had, mijn duifje, en een sterken vriend tehuip had geroepen, nietwaar? En waarlijk, het scheelde niet veel, of wij hadden aan het kortste eind getrokken. Ik ben blij, dat het anders is gelopen. Je hebt je tegen mij durven verzetten, schatje. Je zult nu de gevolgen moeten dragen. Ben je nog altijd zoo kwaad op mij?”

Hij trachtte in het donker van den wagen de trekken van het jonge meisje te onderscheiden, maar dit was hem niet goed mogelijk.

Slechts wanneer de wagen een lantaarnpaal voorbij reed flitste snel een lichtschijsel naar binnen en dan kon hij een bleek, verschrikt gelaat een oogenblik zien.

Het jonge meisje leunde achterover met gesloten oogen en blijkbaar geheel overrompeld door hetgeen zooeven met haar geschied was.

Zij moest wel inzien, dat zij thans onherroepelijk verloren was, want haar vrienden waren ver.

„Krijg ik geen antwoord?” vroeg Pyne een oogenblik later op zoetsappigen toon. „Zou je er niet verstandiger aan doen, goede vrienden met mij te worden? Ik weet zeker, dat het je voordeelig zou zijn.”

Nog bleef Jane Drapper zwijgen.

Slechts nu en dan klonk er een snik. Haar lichaam rilde, alsof zij een aanval van koorts had te doorstaan.

Vol afschuw trok zij haar hand terug, welke de ellendige woekeraar trachtte te streelen.

„Zijn we nog altijd hardnekkig, liefje?” vroeg Pyne op sarrenden toon. „Kom, kom, ik zou me maar in mijn lot schikken, als ik jou was. Er is toch niets aan te doen, want ik verzeker je dat ik op het oogenblik de sterkste ben. Wij komen aanstonds aan een huisje, dat mijn eigendom is. Mijn huurder is juist voor veertien dagen de stad uit en ik heb den sleutel van het huis. Kon het mooier?”

Daar het meisje geen antwoord gaf, vervolgde Pyne op zoetsappigen toon, waarin echter tevens een dreigende klank lag:

„Het huisje ligt heel afgezonderd, en men kan er heel wat praten, zelfs schreeuwen, zonder dat het buiten wordt gehoord. Je zult zelf zien, hoe goed ik het heb uitgezocht. En schiet er werkelijk nu geen kusje op over?”

„Raak me niet aan!” gilte Jane Draper, terwijl ze zoo ver mogelijk in den hoek van de auto terug week.

„Wel, komaan, we hebben ons dus nog altijd niet geschikt in ons lot? Nu, je zult aanstonds wel van gedachten veranderen. Er wacht ons een heel smakelijk souper, we zullen samen alleen zijn.”

Intusschen stooft de auto in groote vaart over den eenzamen weg en reeds lang waren de huizen van Londen achter den rug en bevond men zich in de voorstad.

Het was bijna half elf, toen de auto tenslotte vaart minderde.

Dadelijk haalde Pyne een grooten halsdoek uit zijn zak en zeide op bevelenden toon:

„Ik moet je knevelen. Je zoudt misschien wel eens lust kunnen hebben om te schreeuwen zoodra het portier van de auto werd geopend en al heb ik gelukkig geen burens, late voorbijgangers zouden je kunnen hooren en dat past mij niet.”

Vruchteloos trachtte het arme meisje zich te verzetten Pyne bond haar ruw den doek voor den mond en op hetzelfde oogenblik stond de auto stil voor een laag huis met slechts een verdieping, en dat door een aardigen tuin geheel omgeven was.

Pyne scheen alles van te voren goed te hebben berekend.

Hij had den chauffeur, die mede in het com-

plot bleek te zijn, van te voren den huissleutel gegeven en de auto stond nauwelijks stil of de man sprong van den wagen, opende snel het tuinhekje en ijde langs het klinkerpad naar de deur om deze te openen.

Bijna tegelijkertijd opende Pyne het portier van de auto, trok het jonge meisje met geweld naar buiten en sleurde haar het huis binnen, geholpen door den chauffeur, die hem weder tegemoet was geïld.

Dadelijk daarop verliet deze het huis weder en de zware straatdeur viel dicht.

Pyne had reeds licht gemaakt, na het half bezwijmde jonge meisje op de bank te hebben neergezet. Nu deed hij haar den doek weder af en keek haar met een lagen grijns om zijn lippen aan.

Toen zeide hij hoofdschuddend:

„Het geval schijnt je erg te hebben aangegrepen, mijn hartlap. Je bent zoo bleek als een doek en je mooi gezichtje is vertrokken. Nu, dat zal spoedig anders worden. Ga maar eens met mij mee, een paar glazen wijn zullen je wel wat opfleuren.”

Hij trad op Jane toe, greep haar arm, trok haar overeind en geleidde het wankelende, bijna bewusteloze jonge meisje een trap op, en vervolgens naar een goed gemeubeld vertrek, waar op de tafel in het midden een smaakvol koud souper stond aangericht, terwijl op het tafeltje eenige flesschen wijn en in een ijsemmer een flesch champagne stonden.

Pyne trok het weerstrevende meisje naar binnen, sloot de deur en zeide handenwrijvend:

„Nu zijn wij thuis. Zijn we nu niet gezellig onder ons? Kom, zet nu dat hoedje maar eens af en maak het je gemakkelijk.”

Een oogenblik vestigde Jane haar blauwe oogen schuw op het gelaat van den woekeraar.

En op dat gelaat las zij slechts wreedheid en geen spoor van medelijden!

Toch wilde zij nog een poging wagen en daarop vouwde zij sidderend de handen en zeide op smeekenden toon:

„Heb medelijden. Ik heb u immers niets gedaan, laat mij gaan, mijnheer.”

Maar Pyne keek haar valsch lachend aan en antwoordde op ruwen toon:

„Je kent mij nog niet, dat zie ik wel. Kom, geen praatjes meer. Ik zou liever geen geweld gebruiken, als het vermeden kan worden. Ik heb gezworen dat ik mij zou wreken en ik ben geen man die zijn eed breekt.”

Met bevende handen nam Jane haar hoed

af en liet zich, na een wanhopigen blik om zich heen te hebben geworpen op een stoel vallen, die aan de tafel geschoven was.

„Zoo mag ik het zien,” zeide Pyne grijns-lachend. „Nu zal ik vlug een fleschje wijn open-trekken en dan moet je mij eens zeggen, wat je van dat merkje denkt.”

Pyne voegde de daad bij het woord, trok een der flesschen wijn open, die dik met stof bedekt waren, en schonk twee glazen vol.

Hij hief het zijne omhoog en riep:

„Op je gezondheid, schoon kind en op onze liefde, nietwaar?”

Het antwoord luidde heel anders, dan Pyne zich had voorgesteld.

Jane nam op haar beurt haar glas op, nipte er even aan, sloeg toen den inhoud in een enkelen teug naar binnen en zeide lachend:

„Daar ga je ouwe bandiet!”

De woekeraar bleef met het slechts half ge-ledigde glas in de hand het jonge meisje aan-staren en barstte toen in zenuwachtig lachen uit.

„Je verbaast me! Je weet er weg mee, mijn hartediefje, dat had ik niet van je gedacht. Nu, ik zie wel, dat je je met je lot verzoend hebt, en dat wij heel goede vrienden zullen worden.”

„Als je wilt, dat wij dat zullen blijven, schelm, schenk dan gauw nog maar eens in. Die wijn is werkelijk uitstekend.”

„Dadelijk, mijn kapoentje, dadelijk,” riep Pyne uit en haastig schonk hij een tweede glas vol, waarop hij eenige blikjes open maakte, het jonge meisje een schotel met kreeften-mayonaise toeschoof en naast haar plaats nam.

Jane schoof een portie op haar bord waarvan de grootte opnieuw de bewondering van Pyne gaande maakte en begon met grooten smaak te eten.

„Het schijnt dat je eetlust hebt, Jane,” zeide Pyne na eenige oogenblikken, terwijl hij grijnzend toezag, hoe het jonge meisje de portie in een oogwenk naar binnen werkte, bespoeld met een tweede glas wijn.

„Ik zal je de waarheid maar zeggen, oude rekel, ik had een honger als een paard, toen ik hier kwam,” antwoordde Jane en zij keek den woekeraar vlak in het gezicht.

„Als dat zoo is, mag ik je zeker nog wel eens van dezen schotel bedienen, nietwaar?” vroeg Pyne en tegelijkertijd legde hij zijn magere vingers op den arm van Jane Draper.

Maar het volgende oogenblik had hij met den lepel zulk een vinnigen tik op deze vingers gekregen, dat hij ze haastig verschrikt weder terug trok.

„Ik wil met je soupeeren, mijnheer Pyne, maar ik wil niet, dat je mij aanraakt,” zeide Jane gedecideerd. „Ik eet, omdat ik honger heb, maar daar wil ik niet bij worden lastig gevallen.”

Maar Pyne vond de grap alles behalve aardig en wreef met een pijnlijk gezicht zijn vingers, terwijl hij toornig uitriep:

„Je bent wel wat hardhandig uitgevallen, meisje. Je zult me toch wel veroorloven, je nu en dan eens te liefkoozen?”

„Ik veroorloof niets. Als je me nog eens met een vinger aanraakt, keer ik dien schotel met kreeft boven je hoofd om.”

Pyne keek het jonge meisje met stomme verwondering aan, bromde iets voor zich heen, dat op een verwensching gelek en begon toen op zijn beurt wat te eten.

Nu en dan wierp hij tersluiks een blik op het jonge meisje, dat inderdaad een voortreffelijke eetlust had, want zonder zich in het minst om de tegenwoordigheid van haar ontvoerder te bekommeren, nuttigde zij met smaak alle spijzen en zij was nu aan haar vijfde glas wijn zonder dat haar dit ook maar in het minst scheen te hinderen.

Tenslotte nam zij van de rijk beladen schaal met vruchten een peer en begon deze handig te schillen en leunde daarbij neuriënd in haar stoel achterover. Langzaam liet Pyne zijn vork zakken, met behulp waarvan hij juist een hapje naar zijn mond had willen brengen. Hij staarde het jonge meisje met zijn gluiperige oogen achter dochtig aan.

Maar toen kwam er een glans van duivelsche vreugde in zijn oogen. De wijn scheen dus eindelijk zijn uitwerking te hebben gedaan.

„Zing je, kindlief?” vroeg hij zoetsappig.

„Ik probeer het tenminste.”

De peer was geschild en Jane begon de vrucht met smaak op te peuzelen, nu en dan met haar voeten schoppend van plezier, waarbij ze Pyne een paar maal gevoelig tegen de schenen raakte.

Toen de peer op was, vroeg Pyne, die een weinig dichters naar haar toe was geschoven:

„Wil je nu niet eens een sigaretje probeeren, mijn kuikentje?”

„Als je ze bij de hand hebt, kleine bandiet, dan heb ik liever een sigaar, maar een beetje zwaar als ik je verzoeken mag,” antwoordde Jane.

De woekeraar schoof met een ruk zijn stoel weer een eind terug en hakkelde toonloos, en met een klank van afschuw in zijn stem:

„Wat is dat — rook jij sigaren?”

„En pijpen.”

„Maar dat is afschuwelijk voor een mooi jong meisje,” riep Pyne uit. „Het is onbegrijpelijk, zooals je veranderd bent, sedert je hier aan tafel bent gaan zitten. Ik ken je niet meer. Je bent niet meer het aanvallige, bedeesde meisje, dat mijn liefde heeft weten op te wekken.”

„Dat is geen wonder, mijnheer Pyne. Want ik ben niet bevallig, ik ben ook niet schuchter

en vooral ben ik geen meisje.”

En met deze woorden stond Jane vlug van haar stoel op, nam met een snelle beweging de blonde pruik af, die haar hoofd bedekte en vertoonde nu het lachende gelaat van Charles Brand, den vertrouwden vriend van den Grooten Onbekende, die ook ditmaal weder op voortreffelijke wijze zijn vrouwenrol gespeeld had.....

HOOFDSTUK VII.

DE STRAF VAN DEN WOEKERAAR.

Met uitpuilende oogen, in de houding van een tijger, die zijn sprong gaat nemen, het gelaat vertrokken van woede, nog slechts half geloovend, wat hij daar toch zelf had gezien, stond Pyne met beide handen op de tafel geleund.

Toen barstte hij in een gillend gelach uit en krijste:

„Bedrogen! Voor den gek gehouden! O, maar daar zal zij voor boeten! Zij weet, dat ik haar in mijn macht heb, zij weet, op welke wijze ik mij kan wreken. En wat jou betreft — je zal weten, wat het beteekent, mij hier in mijn eigen huis te komen tarten.”

Als een woedende gorilla vloog hij met gekromde vinger op Brand toe, die hem rustig afwachtte, en hem met een juist gemikten vuistslag tegen de kin in een hoek van het vertrek deed rollen.

Toen Pyne een paar minuten later weer tot het besef kwam, dat hij nog tot het land der levenden behoorde, zag hij geen vrouw meer tegenover zich zitten, maar een jongen man, keurig gekleed met lachende, blauwe oogen, die ongetwijfeld veel geleken op die van Jane Draper, maar thans een geheel andere uitdrukking hadden, en die in alle kalmte des gemoeds en met blijkbaar welbehagen aan een sigaar trok.

Zoodra Brand zag, dat er weder beweging in Pyne kwam en dat deze uit zijn hoek weder naar de tafel krabbelde, zeide hij met een stem, die thans een octaaf lager klonk dan zoeven:

„Nu moeten wij eens even met elkaar praten, mijnheer Pyne! Wij zijn het er over eens, nietwaar, dat ge gerust onder de grootste schurken gerekend moogt worden, die er hier in Londen rond loopen. Daarover zullen wij dus niet redetwisten. Ik zou u ook raden, mij kalm aan te hooren, want ik ben op het oogenblik de sterkste.

„Denkt gij dat? Gij zijt een inbreker en ik heb het grootste recht u neer te schieten,” krijste Pyne dol van woede en vernedering. Hij stak vlug de hand in den zak van zijn colbertje en slaakte een kreet van woede.

„Ja,” zeide Brand, met een kort lachje, „nu zijt gij natuurlijk wel zeer teleurgesteld, omdat

gij uw revolver niet op haar plaats vindt. Ik ben een beetje goochelaar in mijn vrijen tijd moet ge weten, en ik heb mij de vrijheid veroorloofd, u van dit wapen te ontlasten, terwijl gij aan tafel naast mij gezeten waart, en mijn poezelig handje wilde streelen.”

Pyne keek Brand met van machteloze woede fonkelende oogen aan, maar hij zag nu wel in, dat hij met een tegenpartij te doen had, die voor hem vele malen te sterk was.

Hij liet zich dus op de sofa neervallen, die dicht bij het raam stond, en vroeg op doffen toon:

„Wie zijt gij en wat heeft dit alles te beteekenen?”

„Wie ik ben doet er in het geheel niets toe, en gij zult dan ook mijn naam nooit vernemen,” antwoordde Brand schouderophalend. „En wat de beteekenis van deze kleine comédie betreft, — het verwondert mij, dat gij dit niet aanstonds zelf begrepen hebt. Wel, mijn waarde heer — uw plannetje met miss Jane is eenvoudig uitgelekt, een paar van haar goede vrienden hebben achterdocht gekregen — en daar een gelukkig toeval wilde, dat mijn gelaatstrekken een weinig overeenkomst hebben met die van het arme kind zoo verzonnen wij een plannetje, dat uitmuntend geslaagd mag genoemd worden. Een van mijn vrienden heeft uw drie handlangers half dood geslagen — en het is misschien te bejammeren, dat hij het bij die ééne helft heeft gelaten en ik heb mij zoogenaamd laten ontvoeren! Het was duister en dat begunstigde ons plan — maar eigenlijk had ik gevreesd, dat gij mijn vermomming dadelijk zoudt doorzien, zoodra gij mij bij het electrisch licht zag. Er schijnt dus waarheid te schuilen in het gezegde, dat liefde blind maakt. Hoe het ook zij — gij hebt het onderspit gedolven! Ik heb hier werkelijk voortreffelijk gesoupeerd en ik maak u mijn compliment over uw talent om zoo'n fuifje te arrangeeren. Wat Miss Jane betreft — die is veilig.”

„Verlaat onmiddellijk mijn huis, schurk!”, kwam het sissend van de lippen van den woekeraar. „Jij hebt mij nu overwonnen — maar wij zullen eens zien, wie het laatst lacht.”

„O, dat doen wij, mijn waarde heer,” hernam Brand rustig. „Maak u dienaangaande vooral geen illusies. Wij lachen het laatst en dus ook het best! Want — gij hebt mij niet laten uitspreken! Als gij denkt, dat gij nu reeds genoeg gestraft zijt, dan hebt gij het glad mis! Gij zijt een afzichtelijke woekeraar, gij zuigt arme, beklagenswaardige stumperds onbarmhartig uit, gij hebt onheil en rampspoed gebracht in talloze gezinnen, gij hebt menig braaf werkmán, die in tijdelijke geldverlegenheid verkeerde, aan den rand van den ondergang gebracht — en daarvoor zult gij moeten boeten. Terwijl gij hier zijt, zullen wij eens een grondige opruiming gaan houden in uw woning in de Hanburystreet.”

„En denk je, dat ik dat rustig zal toelaten, bedrieger?” gilte Pyne woest. „Ik loop aanstonds naar de politie, en dan zullen wij eens zien of je het zal wagen, een voet in mijn huis te zetten.”

„Gij loopt noch naar de politie, noch naar iemand anders,” hernam Brand bedaard, terwijl hij den woekeraar een rookwolk in het gelaat blies. „Gij zult dat niet doen, eenvoudig omdat gij dat niet kunt.”

„Dus je zoudt mij beletten om dit huis te verlaten?” riep Pyne op schellen toon, dol van drift.

„Daar zult gij zelf wel voor zorgen,” hernam Brand koeltjes.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

„Binnen tien minuten zal je geen voet meer kunnen verzetten. Ja, je zult dan zelfs niet meer weten, dat je bestaat.”

„Wat wil je daarmee zeggen?” hijgde Pyne, terwijl hij doodsbleek werd. „Heb je mij vergiftigd?”

Brand haalde minachtend de schouders op en antwoordde:

„Je zult zelfs den shilling niet waard zijn voor den strop, om je aan op te knopen. Neen, mijnheer Pyne, vergiftigd heb ik je niet, maar terwijl je zoo liefdevol tijdens het souper voor mij zorgde en naar de champagne omkeek, heb ik mij de vrijheid veroorloofd, een weinig poeder te storten in je glas wijn — een volkomen smakeloos en ook geheel onschadelijk poedertje, maar dat tengevolge heeft, dat dengene, die het slikt, een half uur later in diepe bewusteloosheid verzinkt, die verscheidene uren — zelfs ook dagen kan aanhouden. Je behoeft mij niet aan te kijken, alsof je een spookverschijning zag, ik geef je mijn woord van eer, dat je geen gevaar hoegenaamd loopt.”

Wankelend greep de ellendeling, die tegenover Brand stond, zich aan den rand van de tafel vast.

Zijn oogen waren met bloed beloopt en hij stootte onverstaanbare klanken uit:

„Ik zal... ik zal... om de politie... telefoneeren!” stamelde hij en onzeker tastte zijn hand in het rond, ofschoon het telefoon-toestel vele meters verder tegen den wand hing.

„Ik zie, dat het middeltje reeds begint te werken,” hernam Brand glimlachend. „Ga maar vast op de sofa liggen, want ik vind je wel wat vies, en zou je liever niet aanraken.”

Duizelig, slechts half beseffend wat hij deed wankelde Pyne naar de sofa en liet er zich op neervallen.

Hij had een gevoel, alsof er in zijn hoofd plotseling een hevige stormwind opstak.

Voor zijn oogen rees een golvende nevel op en snel begonnen de voorwerpen voor zijn blik te verwazen.

Hij trachtte nog iets te stamelen — een beweging te maken — te roepen — maar hij was er reeds niet meer toe in staat.

Zijn armen en beenen strekten zich krampachtig en vielen toen machteloos en slap langs zijn lichaam neder.

Hij sperde den mond wijd open, sloot hem toen met een hoorbaren klap en lag stil. Een oogenblik bleef Brand met een gevoel van naamlooze verachting op den woekeraar neer zien.

Toen zette hij zich weder in zijn stoel stak een versche sigaar op, sloeg het eene been over het andere, en wachtte.....

Hij wachtte met het geduld, dat zijn eenige, ware vriend, John Raffles hem geleerd had — het geduld van een kat — hij wachtte uren, totdat de pendule op den schoorsteenmantel twee uren sloeg.

En juist op dit oogenblik klonk er buiten op den weg een welbekend autosignaal.

Brand sprong op en mompelde:

„Daar zijn zij.”

Hij verliet haastig het vertrek ging de gang door, schoof voorzichtig een raam open, dat op straat uitzag en zag op eenige meters afstand een grooten renwagen stilstaan. — het was de grijze Rolls Royce van John Raffles.

Brand talmde geen oogenblik.

Zonder zich om de vrouwenkleeren te bekommeren, die hij in een hoek had geworpen, tilde hij het lichaam van den bewusteloozen woekeraar van de sofa, draaide in het voorbijgaan het electrisch licht uit, en droeg het slappe

lichaam met het grootste gemak de trap af en naar de voordeur.

Hij opende deze en Henderson, die buiten op wacht had gestaan, nam haastig het lichaam van hem over, en droeg het, alsof het een vaatdoek was, met snelle schreden naar de wachtende auto.

Pyne werd op de kussens neergelegd, Brand sprong in den wagen, na Raffles, die achter het stuurwiel gezeten was, vroolijk maar zwijgend te hebben toegeknikt en daarop reed de wagen in snelle vaart verder.

Dit alles had ternauwernood eenige seconden geduurd.

De wagen reed bijna een uur in snelle vaart voort, totdat hij stil hield voor een klein huisje, waarbij een groot stuk heigronde behoorde, beiden het eigendom van Lord Aberdeen.

Daar, in een groote, plaatijzeren loods, bewaarde Raffles in den laatsten tijd, beschermd tegen onbescheiden blikken zijn vliegmaschine, de Sperwer, die een snelheid kon bereiken van zes honderd kilometer per uur en waarmee hij reeds herhaalde malen in minder dan tien uren van Londen naar New-York was gevlogen.

De vliegmaschine was een uitvinding van Raffles, en hij had besloten, daarvan voorloopig niet in het openbaar te reppen, en zijn geheim voor zichzelf te bewaren.

De „Sperwer” was een kleine machine, geheel uit dun aluminium vervaardigd, en waarvan de beide draagvlakken in enkele oogenblikken konden worden afgenomen en weder bevestigd.

Zij bood plaats voor hoogstens vijf personen, en kon voor veertien dagen leeftocht medevoeren.

Het huisje van Raffles was zoo volkomen afgezonderd gelegen, dat slechts een groot toeval in deze buurt een wandelaar bracht — en op dit uur van den nacht behoefde men zeker niet te vreezen voor ongewenschte bezoekers.

De drie mannen waren van de auto gesprongen en nu wendde Raffles zich tot Brand en Henderson en zeide op zachten toon:

„Gij weet, wat gij te doen hebt. Het middeltje, Brand, dat je Pyne hebt ingegeven, behoudt ongeveer vier en twintig uur zijn kracht. Dit is ruimschoots voldoende voor ons doel. Jij, zoowel als Henderson bent bedreven in het besturen van de „Sperwer” en jullie kunt gemakkelijk in dertien of veertien uur den overtocht doen en naar een stad op de westkust van Amerika vliegen, om vervolgens aanstonds terug te keeren. Ik heb alles al nagekeken — het is volkomen onmogelijk, dat Pyne binnen veertien

dagen terug is gekeerd — en dat is ruimschoots voldoende. Hij moet eerst met den trein geheel Amerika dwars oversteken, laten wij zeggen van San Francisco, dat is zes dagen, dan zal hij twee dagen moeten wachten op een boot en dan komen er nog eens zes of zeven dagen voor den overtocht bij.”

„Maar het zal veel langer duren, Edward,” kwam Brand, „Hij heeft immers geen cent op zak.”

„Dat is zoo, maar dat zal hoogstens zijn terugreis met een paar dagen verlengen, want de autoriteiten zullen zich haasten, dezen ongewenschten vreemdeling zonder middelen, krachtens de Amerikaansche emigratiewet, onmiddellijk gratis naar huis terug te sturen.”

„Als dat zoo is, dan behoeven wij verder niets te doen, dan het luchtruim te kiezen,” riep Brand uit. „Het is verreweg de beste grap, Edward, welke wij in den laatsten tijd hebben uitgehaald. En wat doe jij in dien tijd?”

„Wel, ik zal natuurlijk voor Jane en haar moeder zorgen. Dezer dagen zal het jonge meisje eens voor mij spelen, en in ieder geval breng ik haar moeder naar de inrichting van mijn vriend, den dokter. Wat Dick betreft, hij is zoo goed als genezen en ook voor hem hoop ik de toekomst een weinig rooskleuriger te maken, dan die op zijn kantoor kan zijn. Het is toch aangener als men als echtgenoot van een beroemd artiste iets meer dan een simpel boekhoudertje van een derderangs kantoor is. En nu spoedig op weg, Brand — ik heb je hulp noodig.”

Snel namen de mannen afscheid van elkander en Raffles bracht de auto weder naar Londen, terwijl Brand en Henderson het lichaam van den bewustelooze met zich mee droegen naar de loods, waar de vliegmaschine stond.

Binnen een kwartier was alles voor de groote reis gereed.

Pyne werd achter in de vliegmaschine op een matras gelegd en met dekens zorgvuldig toegedekt en Henderson en Brand namen naast elkander plaats in den breeden stuurstoel, die zoodanig was ingericht dat zij de ruggen van hun zetels met een enkele handbeweging achterover konden doen klappen en aldus een gemakkelijk rustbed vormden.

Als de een de vliegmaschine bestuurde, kon de ander eenige rust genieten, even gemakkelijk als aan boord van de best ingerichte mailboot.

Het was juist half vier in den nacht en nog volkomen duister, toen de vliegmaschine opsteeg van het uitgestrekte weiland, om binnen enkele minuten een hoogte van duizend meter te bereiken.

Brand, zoowel als Henderson hadden deze reis reeds zoo menig maal gemaakt, dat het voor hen volstrekt niets bijzonders was.

Zij stuurden op het helder verlichte compas, en toen de zon boven de kim rees, hadden zij den Grooten Oceaan reeds bijna voor de helft achter den rug.

De overtocht had zonder het minste incident plaats, en juist een half etmaal na de opstijging daalden zij in de nabijheid van San Francisco op een eenzame plek van de kust.

Het zou nog een paar uur duren, voor de bewusteloosheid van Pyne week en van dien tijd maakten Brand en Henderson gebruik, een stevigen maaltijd te gebruiken.

Zij hielden daarbij een oogje in het zeil, want zij waren er volstrekt niet op gesteld, dat men hen kwam lastig vallen.

Maar zij zagen geen enkel teeken van menschelijk leven, uitgezonderd eenige visscherspinken op vele mijlen uit de kust.

En toen werd Pyne wakker.....

Het is onmogelijk de woede, de verbazing en de vrees te beschrijven van den woekeraar, toen hij weder tot bewustzijn kwam in deze hem geheel vreemde omgeving.

Hij ging overeind op het zand zitten, waarop Henderson hem had neergevlijd, keek suffig om zich heen, en vroeg toen woedend, nadat hij de vliegmaschine in het oog had gekregen:

„Wat moet dat beteekenen? Waar hebt ge mij heen gebracht?”

„Dat zult gij aanstonds zelf wel bemerken, mijnheer Pyne,” antwoordde Brand glimlachend. „Herkent gij mij?”

„Wees maar niet bang, dat ik jouw gelaat ooit zal vergeten,” schreeuwde Pyne. „Je bent de schurk, die mij dat vervloekte goedje hebt toegediend.”

„Gij moet niet zoo hard schreeuwen, want daar bederft uw keel van,” kwam Brand gek-scherend.

„Wil je mij nu eens eindelijk zeggen, waarheen je mij gebracht hebt?” gilde Pyne, half dol van woede.

„Ik herhaai, dat gij dit zelf binnen een uur wel zult weten,” herhaalde Brand, zonder zich in het minst aan het getier van den woekeraar te storen. „Wat mij betreft, mijn waarde heer Pyne, het spijt mij, maar wij zullen u alleen moeten laten. Onze plicht roept ons elders. Gij behoeft niets anders te doen, dan de duinen daar ginds te beklimmen. Daar zult gij heel in de verte een landweg ontdekken, waarlangs een elektrische tram rijdt, die u binnen een half uur naar de stad brengt, waarvan gij de hoogste

torens hier flauwtjes kunt zien. En nu vaarwel, mijnheer Pyne — wij hebben waarlijk geen tijd meer.”

En Brand nam met een zwaai zijn pet af, en snelde naar de vliegmaschine, waarin Henderson reeds achter den stuurknuppel had plaats genomen.

Hij sprong naar binnen en bijna op hetzelfde oogenblik begon de schroef met razende snelheid te draaien.

Een soort orkaan wierp Pyne, die schreeuwend en krijschend de machine achterna gesneld was, bijna van de been — en daarop steeg de „Sperwer” pijlsnel de lucht in, om even later aan het oog van den tierenden en scheldenden woekeraar te worden onttrokken.

Pyne vloekte tot zijn adem hem begaf en begreep tenslotte dat hij zich in zijn lot moest schikken.

Hij keek om zich heen.

Hij herkende de streek in het geheel niet — maar hij was aan de kust, dat was duidelijk en blijkbaar een heel eind van Londen af.

Hij stak de hand in zijn zak en kwam tot de ontdekking, dat hij in zijn portefeuille een bedrag van ongeveer een half pond sterling had.

Nu, dat zou in ieder geval wel voldoende zijn, weder naar Londen terug te keeren, zoo meende hij.

En zoo begon hij door het mulle zand naar de duinen te baggeren, zweetend en zijn lot vervloekend.

Na een half uur bereikte hij den top van de duinen.

In de verte zag hij een breeden straatweg, die zoo goed als verlaten was, en waarlangs nu en dan een elektrische tram met groote snelheid voortschoot.

„Waar duivel ben ik hier toch ergens?” riep Pyne luid uit, alsof hij het woord tot iemand richtte. „Ik ken deze streek in het geheel niet. En ik kan ook niet lezen, wat er op de borden van de elektrische tram staat.”

Hij begon de duinen aan den anderen kant weder af te dalen en liep tot hij een haltepaaltje bereikte.

Daar wenkte hij, zoodra hij in de verte een tram zag aankomen en stapte toen in het voertuig.

De conducteur kwam hem zijn kaartje verkoopen.

„Ik welke tram zit ik hier?” vroeg Pyne op knorrigen toon, terwijl hij zijn portemonnaie uithaalde. „Ben ik hier ver van Londen?”

De conducteur keek hem aan alsof hij niet goed wist of de man schertste of gek was, en

antwoordde toen lachend, terwijl hij de overige passagiers een knipoogje gaf :

„Tamelijk ver, mijnheer.”

„Wat is tamelijk ver, man ? Zeg mij precies hoe ver,” kwam Pyne nijdig.

„Nu, ik taxeer zoowat veertien dagen reizen, mijnheer,” antwoordde de conducteur lachend.

Pyne zag den man vernietigend aan en zeide woedend :

„Geen grapjes, alsjeblijft. Ik wil weten in welke streek ik hier ben. Waar gaat deze tram heen ?”

„Naar San-Francisco, mijnheer,” antwoordde de conducteur, nu werkelijk verbaasd.

„Kerel maak me niet dol !” schreeuwde Pyne woest „Ik zal me bij je maatschappij beklagen. Ik vraag je nogmaals, waar deze tram heen gaat.”

In plaats van te antwoorden, wees de conducteur zwijgend op het bordje, dat in het midden van de tram van de zoldering af hing en waarop met duidelijke letters te lezen stond :

„San Francisco — Maidenhead”.

Pyne keek omhoog naar het bordje, streek zich een paar malen over het voorhoofd en stamelde eindelijk :

„San Francisco — San Francisco — dat ligt in — in — dat ligt in Amerika, niet waar ? In Engeland ligt toch geen stad, die zoo heet ? Ik droom toch niet ?”

„Dat niet, mijnheer — maar ik denk, dat gij u ergens sterken drank hebt weten te verschaffen,” zeide op strengen toon een der passagiers, een oude heer met spierwit, borstelig haar, terwijl hij Pyne over zijn lorgnet heen een vernietigenden blik toewierp. „Gij moest u als burger van de Vereenigde Staten, schamen, midden op den dag reeds beschonken te zijn. Waartoe dienen onze matigheids-vereenigingen, indien men er zich niet aan stoort ?”

Pyne keek den spreker half versuft aan en stotterde :

„Houdt gij mij voor den gek ? Ik ben in het geheel geen burger van de Vereenigde Staten. Ik ben het nooit geweest en hoop het nooit te worden.”

„Wat is dat ? Hij beledigt ons,” schreeuwde een neger, die in een hoekje gezeten had, en nu dreigend naar Pyne toekwam.

„Maar ik kan onmogelijk in Amerika zijn,” gilte Pyne wanhopig. „Het is een flauwe grap. Ik ben Londenaar — ik heb een tochtje met een vliegmaschine gemaakt — gij wilt mij toch zeker niet wijs maken, dat men mij over den Oceaen heeft gebracht, zonder dat ik het bemerkt zou hebben ?”

„Dat moet toch zoo zijn, mijnheer,” antwoordde de conducteur hoofdschuddend. „En als gij mij niet wilt gelooven — daar zijn de eerste straten van de stad. Kijk eens naar die politie-agenten, en zeg mij of dat de Londensche uniform is. Kijk eens naar dien soldaat daar en zeg mij of het een Amerikaan is of niet. Kijk eens naar die reusachtige reclame voor die fabriek van Ford — en zeg mij, of men die in uw land zou kunnen dulden ?”

Pyne keek — en hij moest wel bekenen, dat dit geen bedrog kon zijn.....

Met zwakke stem vroeg hij :

„De hoeveelste is het vandaag ?”

„De twee en twintigste.”

„Dan moet ik gek zijn,” kreunde Pyne, „want op den een- en-twintigsten heb ik Engeland verlaten.....

Daar Pyne volkomen van alle middelen ontbloot was, en men er in de Unie alles behalve op gesteld was, lieden van zijn slag in het land te houden, werd de oude schurk, met de eerste de beste boot weder naar zijn land geëxpédieerd.

Toch gingen er bijna vier weken mede heen, voor Pyne, door het dolle heen, eindelijk weder te Londen voet aan wal zette.

Terstond liet hij zich naar de straat rijden, waar hij zoo lang zijn bloedzuigersberoep uitgeoefend had.

Hij had den chauffeur het nummer opgegeven en keek nu somber voor zich uit, het hart van wraakplannen vervuld — waarvan hij maar al te goed wist, dat hij ze toch niet ten uitvoer zou kunnen brengen — hij kende zijn tegenstanders immers niet eens. En die schenen over zeer machtige middelen te beschikken.

Maar het ergste zou hem nog wachten.

De auto stond stil en de chauffeur boog zich naar achteren en riep door het openstaande portierraampje naar binnen :

„Welk nummer zei u ook weer, patroon ?”

„Drie honderd negentien,” antwoordde de woekeraar ongeduldig. „Zijn we er nog niet ?”

„Neen patroon, we zijn er niet en we zullen er ook wel niet komen — want een huis met het nummer 319 is er niet.”

„Kerel, ben je dol,” schreeuwde Pyne woedend. „Of ben je soms dronken ?”

„Ik ben niet gek en ik ben nooit dronken, patroon,” antwoordde de chauffeur verontwaardigd. „Kijk dan zelf ! Dat is 317 — dat is 321, maar 319 is er niet !”

Pyne stak het hoofd naar buiten en uitte een kreet, die een dwarsstraat ver te hooren was —

de chauffeur had de waarheid gesproken. Zijn huis was er niet meer. — het was als van den aardbodem weggevaagd! Een gat, gevuld met wat puin, gaapte tusschen de armoedige huizen.

Bijna stikkerd van woede, bleek als een doode, wilde de woekeraar de auto verlaten, toen er een kruier op hem toetrad, hem een briefje toestak en zich haastig weder verwijderde, vóór de schurk een woord had kunnen uiten.

Zijns ondanks scheurde Pyne het briefje open, want het was alsof een stem in zijn binnenste hem zeide, dat hij hierin de oplossing van het raadsel zou kunnen vinden. En met uitpuilende oogen las hij het volgende:

„Mijnheer Pyne!

Waarschijnlijk zult gij wel verbaasd opzien, nu het huis verdwenen is, waarin ge zoo lang uw verfoeilijke praktijken hebt uitgeoefend. Ik heb het van uw huisheer gekocht, en het dadelijk tegen den grond laten lalen, waarbij ik mij verbond, dadelijk een

hechter en beter huis op dezelfde plaats te laten verrijzen — maar daarin zult gij dan zeer stellig niet komen te wonen, gij doortrapte woekeraar en beul. Voor uw pandjes is behoorlijk gezorgd — ik heb ze allen laten weg halen, mij voordoende als de brave heer Pyne, en ze weder ter hand gesteld aan de rechthebbenden. Zoek niet naar uw boeken — zij bestaan niet meer. Wat uw brandkast betreft welke gij gevuld hadt met het geld verkregen ten koste van het zweet en bloed der armen — daarnaar behoeft gij al evenmin onderzoek te doen — de inhoud is door mij geconfisceerd. Ik sluit hier bij tien biljetten van tien pond in — en dat is veel meer dan gij verdient. Tracht een ander en beter leven te beginnen, dat raad ik u in ernst. En doe geen pogingen om u te wreken op onschuldigen, want het zou U bitter slecht vergaan — gij zijt een nietige wurm, die ik onder mijn voet zou kunnen vertreden, bedenk dat wel!

In de hoop, dat deze harde les u van nut geweest moge zijn,

John Raffles.”

De volgende aflevering bevat:

De hand van het noodlot

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

—
ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER
VOOR BELGIË: FR. 1.50

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST **!**
en
GENIET

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen. B

*"Special en wetenschappelijke
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geneerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Luw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”

